

ทรงโคตมเจ้าธรรมาสถ์
พระโอรสเจ้าธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๕๒ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เส้นทางพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ตั้งความปรารถนาจะบรรลุอภิhekสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ใดพระองค์หนึ่งในกาลข้างหน้า ระหว่างการเวียนว่ายตายเกิดเพื่อสร้างบารมี ท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะถูกเรียกว่าพระโพธิสัตว์...

จริยาของพระโพธิสัตว์ คือ เป็นผู้เสียสละในทุกรูปแบบ ยอมทนทุกข์ทุกประการเพื่อความสุขของผู้อื่น ถึงขนาดสละเลือดเนื้อและชีวิตก็ยินดีและเต็มใจ จะตัดแขนตัดขาเชือดเนื้อตัวเองก็สละได้ จุดหมายคือเพื่อบรรลุพระโพธิญาณ จะได้ชนถ่ายสัตว์โลกข้ามวัฏฏสงสาร...

เมื่อเกิดมาในโลกไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นสัตว์ก็ตาม ท่านทั้งหลายเหล่านี้มักจะเป็นผู้นำเสมอ จะนำหมู่คณะสร้างสมบารมีด้วยการสร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ เป็นที่ประจักษ์ตาทั้งด้านรูปธรรมนามธรรม เป็นที่กล่าวขวัญเลื่องลือไปตราบนานเท่านาน...

ประเทศพม่าเป็นดินแดนพระพุทธศาสนา มีปูชนียสถานและปูชนียวัตถุสำคัญอยู่มากมาย จนอาตมากล้าลงความเห็นว่า ดินแดนแห่งลุ่มน้ำอิระวดีของมหาอาณาจักรพุกามนั้น เป็นดินแดนของบรรดาพระโพธิสัตว์ที่เกิดมาเพื่อสร้างบารมีโดยแท้...

แม้จะเข้าประเทศพม่าปีละหลายครั้ง แต่ทุกครั้งอาตมาต่างรู้สึกเหมือนได้กลับบ้านเก่าที่คุ้นเคย ครั้งนี้ก็เช่นกันที่อาตมาได้นัดหมายท่านนาวิน (พระนาวิน สจจญาโณ) พระสหายผู้เป็นเจ้าของาวาสวัดหนองบัว ให้เป็นผู้นำทางไปนมัสการปูชนียสถาน และปูชนียวัตถุสำคัญ

ในประเทศพม่าอีกครั้งหนึ่ง...

ครั้งนี้มีผู้ติดตามคือ ท่านชา (พระปรีชา จิรนาโค) ท่านเป็บ (พระกิตติพงษ์ ปญญาสารโ) ท่านตุ้ (พระชาญชัย จารุธมโม) และ ทิตจิตร (จิตติพัฒน์ เอี่ยมโอด) รวม ๕ รูป กับ อีก ๑ คน...

*****

ท่านนาวินไปรับอาตมาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเกาะพระฤๅษี อาตมามอบชุดเครื่องเสียงราคาหลายหมื่นบาทให้ท่านไปใช้ที่วัดหนองบัว พร้อมเครื่องตัดหญ้าแบบสะพายหลัง และข้าวของเครื่องใช้อื่น ๆ อีกมาก เรียกว่ามาครั้งใดก็ขนजनเมื่อไปเอง...

ยึดกุฏิเจ้าอาวาสวัดตองไวเป็นที่พัก

ฉันเพลแล้วเสียแสง (แสงชัย เพชรชันทกุล) ขับคุณทัดเทพ
พาหะคันเก่งของศูนย์ นำพวกเราไปหาซื้อข้าวของจำเป็นในตลาด
ทองผาภูมิ จากนั้นไปรับทิดจิตรที่บ้าน ตรงไปยังด่านเจดีย์สามองค์
ทำหนังสือขอผ่านแดน...

พม่าเพียงยกกองทัพประชิดชายแดนเพื่อกวาดล้างกะเหรี่ยง จึงมี
การเข้มงวดในการขอผ่านด่านมากขึ้น แต่ก็ไม่นับว่าเป็นปัญหา พวกเรา
มาที่ตลาดสินค้าปลอดภาษีก่อน เพื่อแลกเงินพม่าและหาซื้อรองเท้า
แบบพม่ามาเปลี่ยนคู่เก่าของตน...

อาดมาซื้อลูกประคำไม้ประคำ ๒,๐๐๐ พวง จากร้านเจ้าประจำ ทำเอา
กระเป๋ามาไหวงไปเลย และรวบรวมเงินจากทุกคนมาแลกเปลี่ยนเงินพม่า
อัตราแลกเปลี่ยนวันนี้ ๑ บ./ ๙.๒๐ จี๊ด แต่ของเราแลกเปลี่ยนจำนวนมากได้
๙.๒๕ จี๊ด / ๑ บาท...ส่วนรองเท้าไม่มีขนาดที่พอจะใส่ได้...

เสร็จแล้วไปพักที่วัดตองไว ท่านอาจารย์สุ่มังคะละต้อนรับด้วย
ความยินดี ให้คณะของเราพักที่กุฏิเจ้าอาวาส ซึ่งท่านยกให้ทั้งหลัง อาตมา
ช่วยเหลือวัดตองไวมาหลายปี มาถึงที่ไรอยู่สบายฉันสบายทุกที่...

ทุกคนลงขันสำหรับงานนี้คนละ ๕๐,๐๐๐ จี๊ด เพื่อเป็นค่าพาหะ
ค่าอาหาร ค่าที่พัก ฯลฯ โดยให้ออาดมาเป็นผู้ถือเงิน ท่านอังกระ พระสหาย
อีกรูปบอกว่า พม่าออกธนบัตรใบละพันจี๊ดแล้ว แต่ยังมาไม่ถึงที่นี้ ทุกคน
จึงพกเงินยามโป่งไปตาม ๆ กัน...

บนเขาหลังวัดมีการสร้างเจดีย์โดยท่านนันทะมาลา ซึ่งมาทำ
แบบไม่บอกไม่กล่าวเจ้าถิ่นเลย เปิดเครื่องเสียงดังลั่นไปหมด อาตมาฟังดู
ก็เพลินดี ขณะที่ท่านนาวินออกไปทำใบอนุญาตเข้าเมืองขึ้นในของพม่า

และติดต่อรถที่จะเป็นพาหะของเรา...

อาดมาไปสร้งน้ำ มีโยมวัดคอยซักผ้าอาบให้ เป็นพระเถระก็สบาย
แบบนี้เอง กลับขึ้นกุฏิ ท่านวิสาระกำลังสอนภาษาพม่าให้ท่านมือปกับ
ท่านตุ๋ ใช้ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาพม่า ฟังรู้บ้างไม่รู้บ้าง
ฮากันกลิ้งเมื่อออกเสียงผิด...

นายรินเจ้าของรถชาวบ้านสองแถว ตามท่านนาวินมาตกลงเรื่อง
ค่ารถ ขอสี่พันบาทต่อรถสามพันเขาไม่ยอม เปลี่ยนเป็นสามหมื่นจี๊ด
พ่อเจ้าประคุณขอไปปรึกษาทางบ้านลูกก่อน ถ้ากลับมาแปลว่าไม่ตกลง
ถ้าไม่มากคือพรงนี้ไปด้วยกัน...

ท่านชาถาววยเงินช่วยทำบุญระหว่างการเดินทาง ๑,๐๖๕ จี๊ด
ส่วนอาดมากวักค่าฟิล์มจากท่านตุ๋มา ๑,๐๐๐ จี๊ด คำนวณค่ารถ - ค่าอาหาร
แล้ว ถ้าไป ๒๐ วัน จะพอแบบเฉียดฉิว คิดแล้วเสียวไส้ ถ้าถูกเงินขึ้นมา
ท่านนาวินเดือดร้อนแน่...

สวดมนต์ทำวัตรเย็น อุทิศส่วนกุศล เรียบร้อยแล้วมีพระไทย
ชื่อท่านโต้ยมากูดด้วย ท่านบรรเลงน้ำไหลไฟดับ แต่ก่อนข้างจะเพื่อเจ้า
พยายามจะขอพ่วงไปกับคณะของเราด้วย อาตมาต้องบอกความจริงว่า
ถ้าไปด้วยต้องพร้อมติดคุก ท่านเลยเปิดแน่บ..!

*****

ลูกเข้าห้องน้ำตอนตีสองครึ่ง อากาศเย็นกำลังดี ที่เกาะพระฤาษี
วันมา ๑๑ องศาเซลเซียสเข้าไปแล้ว กลับมาภาวนาจนครบชุด คนอื่นยังไม่
กระดิกกระเตี้ยเลย อาตมาฉวยโอกาสไปสร้งน้ำ หลวงตาโชหม่องพระ
เจ้าถิ่นทำท่าจะหนาวตายแทน..!

กระโถนช่างธรรมมาณีน

กลับมาสวดมนต์-ไหว้พระเรียบร้อยแล้วพอตีเข้านกันครบ คุณกัน
เรื่องกำหนดการเดินทาง พอได้อรุณก็พากันไปฉันทน์น้ำร้อนที่ศาลา รอน
พระเณรกลับจากบิณฑบาตก็เตรียมฉันทน์เข้า ท่านอังกูระ มหาเปรียญจาก
สำนักมหากันตะยงคอยบริการ...

จะเป็นแกงเป็นผักน้ำพริกอะไรมันอร่อยไปหมด ใครว่าพระปฏิบัติ
ล้นตะเขี่ยวไปเชื่อเชียว ยิ่งความรู้สึกละเอียดเท่าไร ประสาทรับรสยิ่ง
ลึกซึ้งเท่านั้น เพียงแต่เราต้องไม่เอาใจไปปรุงแต่งให้มันอยาก
จนเป็นโทษแก่ตนเท่านั้น...

(จากซ้ายไปขวา) ท่านป๊อป ท่านตุ๋ อาตมา ท่านปัญญาที่ปะ
ครุพาน้อย ที่นั่งอยู่คือท่านชา

กระโถนช่างธรรมมาณีน

ฉันเสร็จครูเดียวนายรินก็มารับ เอารถค่อนข้างใหม่สำหรับพม่า
มาเลยทีเดียวนับว่าบุญของคณะเราค่อนข้างดี ขนของขึ้นแล้ว ท่าน
ปัญญาที่ปะพระเถระจากเมืองปีเฌียว (แปร) มาขอถ่ายรูปเป็นที่ระลึก
แถมเอาธงฉัพพรรณรังสีมาติดให้ เป็นเครื่องหมายว่าเป็นรถของพระ
ร่ำลากันเรียบร้อยแล้วก็ออกเดินทาง...

มารอพระอีก ๓ รูปจากวัดเสาร้อยต้นในตลาด แม่ของนายริน
ขอเก็บค่ารถรอดเดียวหมด เล่นประกันความเสี่ยงแบบนี้ ถ้าเกิดปัญหา
เดินทางไม่ถึงที่หมาย อาตมาจะไปทวงคืนกับใครกันละจะ คราวก่อน
มางานกฐินวัดหนองบัว ก็เสียท่านายท้ายเรือมาที่หนึ่งแล้ว...

ปั๊ม PTT ของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยในพม่า

พระสามรูปท่านมาช้ามาก เล่นเอาท่านนาวินชักจะหงุดหงิด แกรมจะมานั่งข้างหน้าซะอีก แต่พอเห็นคณะของเราเข้าไปอัดกันอยู่ ๕ รูป ก็ยอมไปนั่งตากแดดท้ายรถแต่โดยดี ให้มันรู้ชะบังชีว่าไผเป็นไผ อี..อี..!

กว่าจะจัดคนจัดของเข้าที่ กว่าจะออกรถได้ก็ ๐๙.๓๐ น. แวะด่านตรวจคนเข้าเมือง แจ่งจำนวนคน สถานที่ที่จะไป และกำหนดเวลาโดยประมาณ ทิดจิตร์เห็นเวลาใกล้เพลเข้ามาทุกที เลยซื้อขนมมาประเคนพระชะก่อน กลัวว่าเลยเพลแล้วพระจะอดนะซี..!

มาเติมน้ำมันเต็มถังที่ปั้มป.ต.ท.ปั้มเดียวในพม่า เจอราคาเมืองไทยเข้าไปด้วย จุกหนอยนะนายรินนะ..มาผ่านด่านตรวจด่านแรก นายตรวจเห็นอาดมานั่งยึดเต็มที เลยอ้อมหนีไปถามท่านนาวินแทน โช้..เจ้านาย แค่นี้ก็ต้องเกรงใจกันด้วย..!

ลุยฝุ่นกันละคราวนี้ นายรินเปิดเครื่องปรับอากาศในรถ อาตมาท่านนาวิน ท่านชา ถึงกับมองหน้ากัน เพราะพวกเราเคยกินฝุ่นกันมาจนอึดม ทั้งนั้น ท่านป๊อปกับท่านตุ้เขาทำบุญด้วยอะไรกันหนอ ? มาพม่าครั้งแรก ก็สบายแบบนี้...

ผ่านบ้านยิวาดีดี บ้านจงกุก บ้านจอบปลุ มาจนถึงช่องโส่งที่เป็นชุมทางขนส่งทางเรือ ปรากฏว่าตอนนี้แล้งจนเรือวิ่งไม่ได้ จากชุมทางที่ตึกคักพลุกพล่านด้วยผู้คนและสินค้า เกือบจะกลายเป็นบ้านร้างไปแล้ว จะเหมือนเดิมอีกทีก็ต้องรอรอหน้าฝนโน่น...

จ่ายค่าผ่านทาง ๑๕๐ บาท แล้ววิ่งผ่านเจดีย์ไจ้ตา ขึ้นเขา ไปตามทางคดเคี้ยวสูงชัน นายรินบีบแตรไปตลอดทาง ขนาดนั้นยังเกือบจะเอ้กับรถที่สวนมาถึงสองครั้ง กว่าจะลงมาถึงด่านมอญที่อยู่อีกฟากหนึ่ง...

ด่านบ้านช่องโส่ง ในสภาพเกือบจะร้าง

ด่านมอญ บ้านปงกะตา

นายด่านหยุดงานไปกินข้าว พวกเราปรึกษากันว่า ถ้าฉันเพลจะเสียเวลามาก พระจากวัดเสาร้อยต้นทั้งสามรูปก็เห็นด้วย จึงรอนายด่านกันเฉยๆ ทิดจิตรไปซื้อยาตัวที่เรียกว่า “ละแพ็ด” มาให้ท่านปือกับท่านตุ่ลองชิมรสชาติดู...

นายด่านมาแล้ว แต่โซเฟอร์ของเราหายหัวไปตั้งๆ กว่าจะความเจอ โหน..ไปนั่งกินข้าวอยู่คนเดียว ปลอ่ยให้พระนั่งกินน้ำลาย เจริญนะพ่อคุณ...ไม่ถูกนายด่านตะกัญญแล้ว...เซ็นใบผ่านเสร็จนายรินก็พาพวกเราตะบึงเข้าป่าต่อไป...

ทางฝุ่นคดเคี้ยวชอกชอนไปในป่าเขา นานๆ จะมีကျေးရွာมาสักที ผ่านบ้านอาปะลงที่เคยร้าง ตอนนี้มีบ้านคนแล้ว มาถึงบ้านแมสะลีที่เคยมีค่ายทหารอยู่ ไม่ทราบว่ามีย้ายค่ายไปไหน ช้ามหัวยครั้งแล้วครั้งเล่า ทางป่ามักไปกับน้ำเช่นนี้เสมอ...

กำลังลุยมาตามห้วยเก่าเพลินๆ มีหินก้อนบ้อเริ่มวางขวางทางอยู่ นายรินขับอ้อมกำลังจะผ่าน ท่านนาวินตาไวรีบบอกให้หยุด บนดิ่งทหารกะเหรี่ยงเจ้าเก่าพร้อมอาวุธเพียบ รายหนึ่งเงื้อระเบิดเตรียมขวางอยู่แล้ว..!

นายรินแผ่นลงจากรถแทบไม่ทัน รีบเข้าไปสอบถามความต้องการ พ่อเล่นจะบอมบ์กันแบบนี้ใครจะไม่ตกใจ ทุกทีมันมาโบกเรียก ครั้งนี้ดินเล่นบ้าๆ เอาหินวางขวาง ขึ้นอ้อมผ่านไปถ้าไม่พรุณเป็นรังผึ้งก็คงهلكทั้งคัน..!

พักเดียวโซเฟอร์ก็ยิ้มแยมแจ่มใสกลับมา บอกว่าหัวหน้าทหารชุดนี้เคยคบหาสนิทกันมาสมัยตัดไม้ขาย เลยไม่ต้องเสียเงิน เขาแค่ขอบุหรีสุบแค่นั้น พุดอย่างกับว่าถ้าเขาเอาเงินแล้ว เอ็งจะมีให้อย่างนั้นแหละ...

คำรถถูกแมยัดไว้ที่บ้าน ค่าน้ำมันเล่นชอนชะทั่วรถ ในช่องเก็บของบ้าง ในชอกที่บังแดดบ้าง ในแผงฟิวส์บ้าง ถ้าไม่ใช่เพื่อนเอ็ง แล้วมันจะเอาให้ได้แบบคนอื่น มีหวังพระคงต้องหมดตัวแทนเอ็งแน่ๆ บักวอกเอ๊ย..!

ผ่านบ้านเลโพไปไม่นาน มีรถจอหนังกำลังกว้านซุงขึ้น ขวางทางอยู่นานกว่าจะหลบให้ ลงห้วยคราวนี้ทางขึ้นและมาก ขึ้นตรงๆ แล้วติดถึง ๓ ครั้ง จนต้องอ้อมหาทางขึ้นใหม่ ข้างทางมีพวกชาวကျေးရွာหยุดพักหุงข้าวกันเป็นระยะไป...

ตากแดดลุยฝุ่นมาจนถึงบ้านตองซุง ค่ายทหารย้ายมาตั้งอยู่ที่นี้เอง เช่นใบผ่านแล้วลุยยาวต่อไป ผ่านบ้านคงคาน บ้านตำมะยา เจอขบวนรถเกะกลุ่มกันสวนมาเกือบ ๒๐ คัน พวกเขาเห็นเรามาเดี่ยวทำท่าประหลาดใจมาก...

จอดหลบให้เขาผ่านไปก่อน มามากๆ แบบนี้ทหารกะเหรี่ยงก็ยิ้มเท่านั้น พวกเรามาเดี่ยวซ้าเป็นพระแทบทั้งคัน อย่งไรมันยังเกรงใจผ้าเหลืองบ้าง พวกคุณเล่นเกะขบวนมาเป็นเหยื่อชั้นมที่มาแบบนี้อย่าหวังเลยว่าจะรอด..!

หมดขบวนพวกเราออกเดินทางต่อ เพิ่งพ้นหมู่บ้านมา ก็เจออีกสามคันควมมาฝุ่นตลบ ตามพรคพวกไม่ทันเลยเหยียบชะมิต เดี่ยวไม่โดนไถแบบเดียวกัน จะหาว่าทอดทิ้งเพื่อนฝูง..!

ทิดจิตรกับพระวัดเสาร้อยต้นชาววอกเป็นคนเผือกไปทั้งหัวหน้าตา เมื่อมาถึงบ้านอะนังกวีน ทหารกำลังเปลี่ยนกำลังพล เคลื่อนไปทั้งสองข้างทาง นายรินพารถตรงไปยังจุดตรวจ กำชับไม่ให้ใครลงกล้วยทหารสงสัย ขอภัย...จีจะราคาอยู่แล้ว สงสัยก็สงสัยไปเถอะ..!

รถจอหนั่งกำลังเอาซุงขึ้น จึงขวางทางเราอยู่

สวนหมากในระหว่างทาง ชุมทองของคนพม่า

เสร็จธุระส่วนตัวก็ออกรถ บรรลัยละซิ..! ดันมาตามหลังรถบรรทุกทหารทั้งขบวน พวกเขาค่อยๆ ไปเพราะกลัวจะเหยียบข่มโจมตีพวกเราแข่งก็ไม่ได้ เคยมีคนแซงถูกยิงพรุนทั้งคันมาแล้ว เขากลัวจะไปส่งข่าวให้กะเหรี่ยง ซวยทั้งขึ้นทั้งล่อง..!

กินฝุ่นอ่วมมอหทัยเป็นชั่วโมงแล้วมาติดแหงกอยู่ทั้งขบวน นั่งรอจนเบื่อ พอได้เห็นพระเดินสวนมา เอ้...ท่านจันทิมาเนีนา...คุณมาทำอะไรที่นี่? พระสหายจากวัดตองไวยกมือวันทายิ้มกว้างขวาง บอกว่ามาคุมรถเมลิ่วช้างหน้ามีรถหกล้อเพลาลุดเลยพากันติดทั้งขบวน...

ทางการพม่าอนุญาตให้วัดที่มีรถ เอาวิ่งรับส่งคนได้วัดละคัน เพื่อจะได้มีรายได้เข้าวัด เมื่อเป็นรถของวัดก็ธรรมดาที่พระท่านต้องคุมเอง คุยกันได้ไม่นานรถเริ่มไปต่อได้ ที่แท่นทหารระดมพลยกรถออกไปชิดข้างทาง เพื่อจะได้เดินทางได้สะดวกขึ้น...

เที่ยวนี้นั่งรถติดแอร์ เลยไม่ทราบว่ามีฝุ่นอ้อยเหมือนเดิมหรือเปล่า ข้างทางยังคงมีด่านบุญเป็นระยะ อาตมาควักเงินที่แลกไว้สำหรับทำบุญใส่ตะปอเลย เสียหายที่เห็นคุณยายคนหนึ่งซึ่งกำลังกวาดภูเขาทั้งลูก เพื่อทำความสะอาดทางขึ้นเจดีย์เข้าไป ไม่อย่างนั้นจะให้รางวัลความดีของท่านชักร้อยจืด..!

เรื่อยๆ มาเรื่อยๆ นกบินเฉียดไปทั้งหมู่ พวกเราสบายแต่ข้างหลังอิมฝุ่นสนิททั้งที่ไม่ได้ฉนเพล ดังนั้น พอบังโคลนรถทหารหลุดจนต้องจอดรอทั้งขบวนอีกครั้ง พระวัดเสาร้อยต้นก็ตะบะแตก เดินสายอาดๆ ไปว่ากจนทหารยืนงเปิดตำรารับไม้ทัน..!

แม่เมตตาได้ผลช้า เจอรังสีอำมหิตเข้ากลับได้ผลทันใจ ยี.เอ็ม.ซี.

ทหารซิดชวาให้เราแข่งไปได้ นายรินเหยียบเหล็กชนิดฝุ่นเคลือบยาว เป็นก.ม. มาถึงด่านเยตะกุนบายสีโมงพอดิ ตะวันรอนเกือบลับเหลี่ยมเขา เมื่อเราผ่านด่านไปแล้ว...

ชุดเซยเวลาที่เสียไปด้วยการขับเหมือนกำลังแข่งแรลลี่ ทหารป่า จุดสุดท้ายโบกมือเรียก แต่เมื่อเห็นรถไม่ยอมเบรคแกมมีแต่พระทั้งคัน ก็ถอยหลบให้แต่โดยดี พาหนะของเราทั้งโค้งทางฝุ่นขึ้นทางลาดยางแคบๆ แทบจะยกล้อ..!

ผู้คนเริ่มพลุกพล่าน รถม้า เกวียน จักรยาน ขวักไขว่ นายรินบีบ แตรสนั่นไปตลอดทาง ผ่านบ้านแวกะลิข้ามทางรถไฟเข้าเมือง ตันบวยเซียท ด่านสุดท้ายตรวจสอบจำนวนคนดูว่าตรงกับใบอนุญาต หรือไม่ แล้วปล่อยผ่านแต่โดยดี...

พระวัดเสาร้อยต้นลงเพื่อต่อรถไปเอง นายรินจ่ายค่ารถให้ ถ้าไปส่งท่านมันจะไม่ทัน เลี้ยวขวาตรงหอนาฬิกามาเจอด่านใหม่ล่าสุด มันเล่น เปิดกระเป๋าคันทีละใบ เจอยาในกระเป๋าทิดจิตร คราวนี้เป็นเรื่องทันที..!

ยานี้ซีซิ่น (อุบาลิกาบุญซีน ศรีสองแคว) จัดมาให้ บอกว่ากลัว หลวงพ่อ (คืออาดมา) เจ็บไข้แล้วจะไม่มีใช้ อาดมาบอกทิดจิตรแต่แรกแล้วว่า อะไรที่ไม่จำเป็นไม่ต้องเอามา ทิดจิตรรับคำสั่งป่า (ซีซิ่น) แล้วไม่กล้าขัด ติดมาจนได้เรื่อง...

ไม่กี่วันก่อนทหารพม่าเพิ่งจับคนไทยขนยาบ้าได้ มาเจอ ยาแก้แพ้เป็นขวดก็คิดว่าใช่ ท่านนาวินต้องลงไปจามพลาถสังน้ำมูกพลาถ บอกว่าเป็นยาแก้หวัดมันถึงยอมเชื่อ และขอแบ่งใช้บ้าง เพราะกำลัง เป็นหวัดเหมือนกัน...

หลุดมาได้นายรินเหยียบแข่งกับความมืด มาถึงเมืองมุด่งเข้าได้ เข้าไฟพอดิ เลี้ยวหลบด่านทหารไปหลังตลาด ผากเทียนพรรษาไว้ที่บ้านน้องชายท่านอาจารย์สุ่มังคะละ ทิดจิตรลงที่นี้จะไปค้างบ้านลุงตองยี่ นัดเจอกันพรุ่งนี้ แล้วพวกเราเดินทางต่อ...

พาหนะคันแกงโลดตะบึงข้ามเขาเจ็ดโค้ง ตรงไปยังบ้านสองแคว ผ่านหมูบ้านและผู้คนไปบ้านแล้วบ้านเล่า มาถึงริมแม่น้ำอัตรานเมื่อหกโมงครึ่ง ฟ้ามืดสนิทแล้ว (เวลาพม่าซักว่าไทยครึ่งช.ม.) นายรินไปบอกญาติให้เอาเรือไปส่ง ค่าเรือ ๑,๒๐๐ จิต นายรินช่วยจ่ายให้ ๒๐๐ จิต...

ท่าเรือบ้านสองแคว ริมฝั่งแม่น้ำอัตรานในยามค่ำ

เรือหางยาวฝ่าความมืดไปตามลำน้ำ บนพุ่มไม้ชายฝั่งมีฝูงหิ่งห้อย เกาะกลุ่มกันแพรวพราว กระพริบไฟติดดับพร้อมๆ กัน ดูสวยงามจับใจ ลมแม่น้ำหนาวยะเยือกจนมือเท้าชา ประมาณ ๓๐ นาทีก็มาถึงวัดหนองบัวของท่านนาวิน...

เทียบท่าไม่ได้เพราะติดแพพระอุทิศที่เดินทางมาถึง เสียงชาวบ้านจัดเจริญ พระพุทธรูปองค์ฉลองพระอุทิศตั้งทั่วคุ้งน้ำ พวกเราต้องเข้าเทียบท่าโรงเรียน ขนของขึ้นวัด ท่านนาวินตีเกราะบอกญาติโยมว่ากลับมาแล้ว และไปติดเครื่องปั่นไฟ...

ชาวบ้านทยอยกันมา ที่นี้ไม่ถึงคือครูบาญาณ พระอาจารย์ใหญ่แห่งเมืองจะอิน มาเป็นประธานงานบุญด้วย พวกเรากราบปฏิสันถารแล้ว ท่านไล่ให้ไปนอน เพราะเดินทางเหนื่อยมาทั้งวันทุกรูปทำตามบัญญัติด้วยความเต็มใจ...

บรรดาชาวบ้านมารุมดูรูปถ่ายเมื่องานกรฐิณกันอย่างคึกคัก ผู้ใหญ่องไลชนน้ำอัดลมมาเลี้ยง ปลูกพระลูกจากที่นอนมารับประเคนกันเลยทีเดียว อาตมานอนให้หลวงตาเย็น (พระเย็น สุขกาโม) พระลูกวัดของท่านนาวินห่มผ้าและกางมุ้งให้แบบขอฉลองศรัทธาให้เต็มที่...

*****

ความจริงวันนี้ต้องเดินทางเข้าเมืองมุด่ง เพื่อหารถเดินทางไปไหว้พระ แต่ขัดศรัทธาญาติโยมไม่ได้ เลยต้องยอมอยู่ร่วมงานทำบุญฉลองพระอุทิศด้วยกัน...

ทำวัตรเช้าท่ามกลางอากาศเย็นสดชื่น ที่นี้หนาวน้อยกว่าด่านเจดีย์สามองค์ตั้งเยอะ จึงไม่ต้องสงสัยว่าอาตมาสร้งน้ำหรือไม่? เมื่อทาง

บ้านเจ้าภาพฉลองพระพร้อม ก็มานิมนต์พระชกแถวไปฉันเช้าได้ เขาจัดชุดพระอุทิศไว้สวยงามตามประเพณีของเขา...

พระสงฆ์ทั้งหมด ๙ รูปพอดี ฉันเช้าเสร็จญาติโยมถวายปัจจัยมารูปละ ๕๐๐ จี๊ด ของครูบาญาณกับท่านนาวินมีพิเศษต่างหาก ซึ่งนับว่ามากโขสำหรับชาวบ้านที่นี่ แสดงออกถึงศรัทธาอันแรงกล้าของเขาคูบาญาณนำกล่าวอนุโมทนาแล้วกลับวัด...

ท่านมือปกับท่านคู่คุยฟังเรื่องอาหารว่า ไม่เห็นจะต่างกับของเราเท่าไร ช้ำยังอ่อยอีกต่างหาก เออ...นานไปคุณจะรู้ซึก..! ท่านซาไปซักผ้า ขณะที่ท่านนาวินปล้ำกับเครื่องเสียงที่อาตมาถวายให้ มันตั้งสี่ชั้นซ้อนกัน อาตมายังใช้ไม่เป็นเลย..! ท่านนั่งต่อสายง่วนอยู่รูปเดียว...

อาตมาซักผ้าบ้าง เรียกว่าจงชกเสียเมื่อมีโอกาสที่จะซัก เพราะในระหว่างเดินทาง บางทีอาจจะต้องหมกเป็นเดือน..! เรียบร้อยแล้วมาบันทึกการเดินทาง ผู้ใหญ่องโลมาบอกว่า มีคนจะขอตามไปไหว้พระด้วย ท่านนาวินให้รวบรวมคนให้พอคั้นแล้วเช่ารถไปกันเอง...

เจ้าของบ้านที่จะเป็นเจ้าภาพฉลองพระอุทิศคินนี้ นำดอกไม้ธูปเทียนมาอาราธนาให้ไปสวดมนต์เย็น อาตมารับไว้ตามศรัทธา ขณะที่ญาติโยมพากันหิ้วปืนโตมาวัดเตรียมเลี้ยงเพล จัดอาหารเสร็จแล้วพากันมาเป็นกำลังใจให้ท่านนาวินต่อเครื่องเสียง...

รวมกันมาฉันเพล จากนั้นต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง ท่านนาวินละจากเครื่องเสียงไปทอดสอบเครื่องตัดหญ้า อาตมาตามไปดูผลงานตัดหญ้าทั่วแล้วมารดน้ำต้นไม้ พอดี “ปะไล” หนุ่มใหญ่ผู้ระลึกชาติได้มาคุยด้วย...

เจริญพระพุทฺธมนต์ในงานฉลองพระอุปคุต

ฉันเช้า โยมทางขวามือคือลุงทองแดง

ทำไปทำมาเป็นเรื่องอีกจนได้ พ่อเจ้าประคุณเอาเสื่อขามมาให้ช่วย
ลงยันต์ บอกว่ามีแต่คนรักทั้งหมดบ้าน แล้วจะลงไปทำไม ? แกบอกว่าจะเอา
ไว้ให้ลูกชายคนเล็ก เลยต้องทำให้ต่อหน้าครูบาญาณนั้นแหละ แกมพ่อนัก
ระลึกชาติยังย้ำอีกว่า...

"ได้ของครูบาอาจารย์ที่มีศีลมีธรรมมันค่อยมั่นใจหน่อย..." นี้
เอ็งไม่เกรงใจพระผู้ใหญ่เลยนะ จะพาข้าช่วยไปด้วยละมัง ? แกได้
ทิพจักขุญาณแจ่มใสมาก อยากรู้อะไรก็ตาม "พระ"เอา ใครเป็นอะไร
ปิดแกไม่ได้ และดันปากสว่างชะด้วย..!

หลวงตาเย็นคุยเรื่องการไปเรียนทำปรอทสำเร็จให้ท่านซาฟิง
หลวงตาเอ๋..มันเป็นแค่วิชามายถุทธิ์เท่านั้น หาใช้ทางหลุดพ้นไม่ อาตมา
เลิกมาแล้ว หลังจากที่ไปชุกอยู่กับท่านโมเช่ พระสหายนักทำปรอทมา
พักใหญ่...

โยมทองแดงทายกประจำวัดหนองบัว เอาเงินที่ท่านนาวินฝาก
ไว้มาให้ เงินนี้ท่านซา ท่านป๊อป ท่านตุ่ ฝากแลกไว้ตั้งแต่ตอนงานกรฐิน
อาตมาเองก็ฝากแลกเบ็ญค์ย่อยไว้ ๓,๕๐๐ จี๊ด เช่นกัน...

ท่านป๊อปกับท่านตุ่ขอแลกไปคนละพันบ้างแปดร้อยบ้าง พอท่าน
นาวินคิดตัวเลขเสร็จ งดเอาเบ็ญค์ย่อยที่ได้มาตอนกรฐินออกมาเป็นหมื่นๆ
จี๊ด เล่นเอาหงายท้องกันเป็นแถว หายบ้าเบ็ญค์ย่อยไปเลย..!

ท่านเจ้าอาวาสวัดหนองบัวหมดปัญญาแบ่งสันปันส่วน ยกถุงปุ๋ย
ให้อาตมาจัดการแทน พอคิดตัวเลขเสร็จท่านนาวินเหลือแต่ตัว..! "ผมเอา
เงินที่อาจารย์ฝากมาใช้ซื้อของไปก่อน เหลือไปหน่อยเกือบไม่มีให้
พวกท่านซะแล้ว..!"

แบ่งกันแบกเงินแบบยุติธรรม นับกันจนหุตุลาสาย เช็ดเชียวเงินพม่า ไปอีกนาน อาตมานับเงินกองกลางแล้ว มันหายไปไหนตั้งเยอะแยะหว่า? ไล่ไปไล่มากลายเป็นท่านมือปจายขาดไป ๑๐,๐๐๐ จี๊ด เอามาชะดีจ...!

เลิกนับเงินไปทำวัตรเย็น จากนั้นไปสวดมนต์เย็นที่บ้านโยม อาตมาไหลตามเขาไปแบบลื่นๆ ท่านซา ท่านมือป ท่านตุ๋ นิ่งเงียบฉี "นิมนต์ท่านอาจารย์ตามสะดวกเถอะครับ ผมไปกันไม่รอดหรอก ไม่ใช่ ปฏิสัมพันธ์ตามแบบท่านอาจารย์นี่ครับ...!" ท่านซาว่า...

ทางนี้เวลาพระสวดเขาไม่พนมมือเหมือนบ้านเรา บทสวดก็แบบเดียวกัน เพียงแต่เขาขึ้นบทซัดทุกบทแบบสวดมนต์หลวงบ้านเราเท่านั้น สวดเสร็จเขาถวายน้ำร้อน น้ำชา หมากพลู บุหรี่ กันแบบเป็นล่ำเป็นสัน เลยทีเดียว...

ผู้ใหญ่ของไลประกาศบอกญาติโยม ว่าพวกเราจะไปกราบพระ ไหว้เจดีย์กัน ญาติโยมถึงไม่มีกำลังไปเอง ก็ให้ช่วยกันบริจาควัจจัยคนละ เล็กคนละน้อย เป็นค่ารถค่าอาหารของพระ ให้พระไปไหว้พระแทนก็ได้บุญ เหมือนกัน...

คุยเรื่องสัพเพหระกันจนสองทุ่มเศษก็ขอตัวกลับ หลวงตาเย็นยังไม่หายมันเรื่องปรอท ตามมาเล่าเรื่องต่อ ท่านนาวินจัดของเตรียมเดินทาง อาตมาเองนอนก่อนดีกว่า เก็บแรงไว้ตะลุยเมืองพม่าต่อไป...

*****

ทำวัตรแล้วไปฉันทน์เข้าบ้านงาน ชอบใจตรงที่จับพิริแล้ว เขากราบขอขมาพระรัตนตรัย และประกาศให้สรรพสัตว์โมทนาบุญด้วย เสียอย่างเดียวขอพระนิพพานในอนาคตกาลซะร่ำไป..!

กลับมาจัดเก็บข้าวของ ครุบาญานท่านเดินกลับวัดเฉยเลย..! ครุบาอาจารย์ด้านนี้จริยาน่ารักทุกองค์ เสียอย่างเดียวเหมือนกันตรงที่ ไม่ยอมละความผูกพันในสถานที่และผู้คน แบบนี้ไปไม่รอดแน่..!

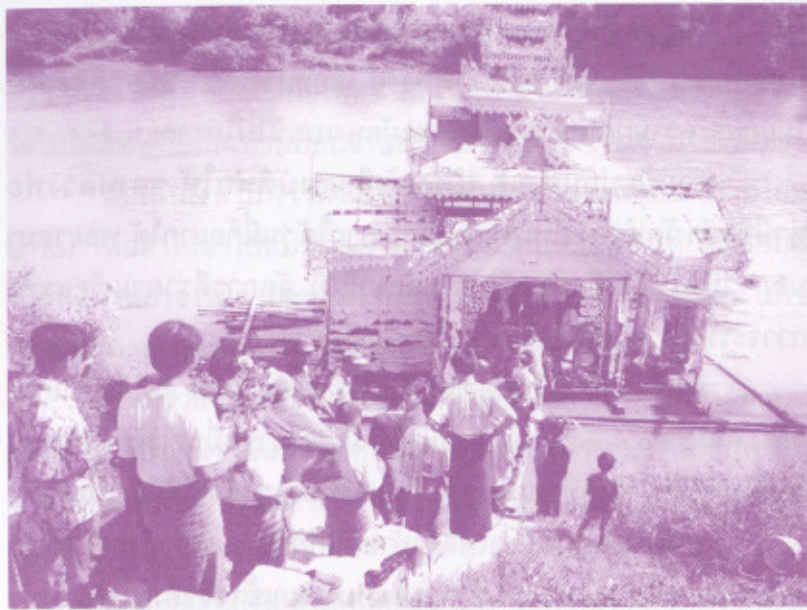
ท่านมือปกับท่านตุ๋ เปิดหนังสือสมบัติพ่อให้ ของหลวงพ่อกุญชรสิงคำ วัดท่าซุง เห็นพระรุ่นนั้นก็อยากได้ รุ่นนี้ก็อยากได้ พออาตมาบอกว่ามีเท่านั้น ชื่อกันเข้ามารุมล้อมทันที จัดการตีราคาเสร็จสรรพกว่าจะรู้ตัว อาตมาก็รับเงินมาแล้ว ๒๔,๕๐๐ จี๊ด..!

งวดนี้อาตมามีเงินติดตัวมาน้อยกว่าเพื่อน นอกจากเงินลงขันกองกลาง คนละ ๕๐,๐๐๐ จี๊ดแล้ว อาตมามีเงินติดตัวราวหมื่นห้าพันจี๊ดเท่านั้น ได้เพิ่มมารู้สึกว่าดีเหมือนกัน เวลาเห็นของที่ต้องการ จะได้มีเงินซื้อบ้าง...

ญาติโยมแห่มาเลี้ยงเพลส่งท้ายกันคึกคัก บอกว่าถ้ากลับมาทันวันพระกลางเดือน ๓ ขอนิมนต์มาร่วมงานทำบุญข้าวจี๊ของชาวหนองบัว ด้วย อาตมาไม่กล้ารับปาก เพราะถ้ากลับจากไหว้พระกระชั้นมาก อาจจะตรงกลับเมืองไทยไปเลย...

กำลังฉันทน์เพลอยู่ชาวบ้านก็แห่พระอุปัชฌาย์ลงแพ เปิดเทปฉลองกันสนั่นหวั่นไหว รอเวลาจนกว่าจะไหลไปกับน้ำ ฉันทน์เพลแล้วจัดการเก็บของลงยาม ท่านนาวินมอบให้หลวงตาเย็นเผ้าวัด หลวงตาทำท่าไม่สบายใจ เพราะเป็นห่วงปรอทที่สุ่มไฟค้างอยู่...

ญาติโยมรวบรวมปัจจัยมาถวายช่วยค่าเดินทาง ๙,๖๐๐ จี๊ด โยมผู้หญิงอีกท่านเติมให้ครบ ๑๐,๐๐๐ จี๊ดบอกว่า ทุกคนบุญน้อย ไม่มีโอกาสไปด้วยตัวเอง ขอฝากครุบานำบุญให้ด้วย ขออนุโมทนาในความดีของโยมทุกท่าน ขอให้สมหวังในสิ่งที่ปรารถนาเถิด..!

ชาวบ้านหนองบัวแห่พระอุปคุตไปลงแพ

เที่ยงตรงลงเรือออกจากวัดหนองบัว เพิ่งไปได้ไม่ถึง ๓๐๐ เมตร ก็สวนกับทิดจิตรที่จ้างเรือด่วนมา ด้วยความร้อใจว่าพวกเราหายไปถึง ๒ คืน รับลงเรือของเรามาขึ้นที่บ้านสองแคว จ่ายค่าเรือไป ๕๐๐ จี๊ด แล้วจะหารถต่อไปเมืองมุกด์ ทิดจิตรบอกว่าเอารถของลุงตองยี่มาเอง...

ญาติของจิตรข้ามไปฝั่งเมืองจะอินเพื่อทำธุระ พวกเราमारอกันที่รถ เห็นรถของนายรินยังจอดอยู่ข้างบ้าน ใหม่เอี่ยมโดดเด่นกว่าใครๆ ทิดจิตรไปถอดตรงฉัพพรรณรังสีที่ยังคารถอยู่คืน แล้วขอข้ามฝั่งไปตามญาติอาตมานั่งนับเงินที่ญาติโยมช่วยค่าเดินทางมา นับอย่างไรก็ขาดไป ๓๖๓ จี๊ด ทำไม่เป็นแบบนี้ไปได้หว่า..?

แทนที่ ท่านชาควักกระเป๋าคอมให้ครบจำนวน ท่านนาวิณพาท่านบือปกกับท่านตุ๋ไปหาซื้อน้ำฉั้น พอตรรถทหารมาถึง บรรดาทหารที่ดูแลท่าเรือตั้งขบวนร้บกันคึกคัก แสดงว่ามีนายใหญ่มา สักครู่ นายทหารยศพันโทเดินตรงมาที่รถของนายริน ชายแล้วชี้ไ้หนุ..! รถเอ็งใหม่มาใช้ นายทหารเขาสนใจเข้าแล้ว..!

นายรินข้ามฝั่งไปจะอินนานแล้ว นายทหารหาตัวเจ้าของรถไม่เจอเลย คุมตัวญาติของนายรินคนหนึ่งข้ามไปตามหา ท่านนาวิณบอกว่า ถ้าผู้พันคนนั้นรู้ว่่า พ่อของนายรินเป็นนายทหารเก่าเหมือนกัน คงไม่เป็นไรมากนัก เป็นความผิดของเราเองที่ไปถอดตรงฉัพพรรณรังสีออก ถ้าเห็นธงมันคงไม่กล้ายุ่งด้วย...

ทิดจิตรกลับมาบอกว่าเตี่ยวญาติจะตามมา อาตมาล้างกระเป๋าหาของ อ้าว..ไอ้สร้อยจี้ดที่โยมให้ทีหลังอยู่ในนี้เอง ขยับจะคืนให้ท่านชาอีกฝ่ายบอกว่าไม่ต้อง เงินทำบุญแบบนี้ตั้งใจทำไปแล้วก็แล้วกัน อาตมาจึงต้องลงบัญชีเพิ่มอีก ๔๐๐ จี๊ด โดยปริยาย...

เตี่ยวของทิดจิตรมันเล่นชะบายสอง แต่ญาติเขาขับรถเร็วใช้ได้ ผ่านด่านบุญแต่ละด่าน อาตมาต้องใช้ชีวิตแบบนางฟ้าโปรยดอกไม้ เล่นเอาชนบัตรปลิวเกลื่อนถนน ผู้นำบุญทั้งหลายตามตะครุบกัณฑ์วนายยี่สิบห้าหน้าที่ก็มาถึงมุกด์ ไม่ยักกะทับใครตายอะะ..!

แะบ้านลุงตองยี่ ทุกคนมาราบ คุณยายอายุตั้ง ๗๘ ปีแล้ว ยังแข็งแรงคล่องแคล่วเหมือนสาวๆ ให้ลูกหลานเอาหน้าอ้ดลมมาเสีียงอาตมามอบพระ ๒๕ พุทธศตวรรษให้ ๑ องค์ บอกว่ามีมาน้อย ถ้าวันหน้ามีติดมาเยอะจะให้ครบทุกคน...

คุณยายบอกว่าหลานสาวชื่อ “มิโซ” ไปทำงานที่ญี่ปุ่น จะเดินทางอีกไม่กี่วันข้างหน้า ขอให้หลานสาวสักองค์เถิด เลยต้องให้ยายหนูหนำนวนไปอีกองค์ แม้จะจ่ายค่าเดินทาง ๔ ล้านจี้ต ได้เงินส่งทางบ้านเดือนละล้านสองแสนจี้ต ปีเดียวก็รวยอ้อแล้ว...

ปฏิสน์ถาวรพอสมควร แล้วไปกราบท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสนะที่วัดเจ้าไฉ เอาชาบาตร สายบาตร สลกบาตร ครบชุดไปถวายท่าน สอบถามสารทุกข์สุกดิบแล้ว ท่านให้ไปพักที่ตึกหลังใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จ...

ตึกหลังนี้สร้างได้ประหยัดมาก ทั้งวัสดุและค่าแรงได้รับบริจาคมาเป็นส่วนมาก หลอดไฟทั้งหมดอาตมาถวายมาเอง ทำเสร็จหมดไปแค่ล้านเก้าแสนจี้ต แถมได้ถึงประปาอีก ๑ ใบ ราคาแปดหมื่นจี้ต...

อาตมาให้ท่านนาวิณถามท่านอาจารย์ใหญ่ว่า มีรองเท้าแบบพม่าเหลือบ้างหรือไม่ ? ท่านเลยเปิดกรูให้พวกเราเลือกเอาตามความพอใจได้มาครบ ๕ คู่ โดยเฉพาะท่านนาวิณเท้าเล็ก เลยได้ของสวยราคาแพงไป บรรดาไอ้ตีนโตได้แต่มองตาปริบๆ...

เจอตานกุสะละกับท่านสุโกคะ พระสหายเก่าที่นี้ด้วย ท่านกุสะละคราวก่อนไปไหว้พระด้วยกัน ส่วนท่านสุโกคะทหารเก่าเป็นคนคอยเฝ้าวัดให้ท่านนาวิณ เวลาที่ครูบาน้อยทิ้งวัดไปนานๆ รोजนเนตรเตรียมที่พักเสร็จพวกเรา ก็ตรงเข้าประจำที่...

สงน้ำไว้ก่อน บ่อโพงและห้องน้ำแบบโบราณ ทำให้เด็กรุ่นใหม่อย่างท่านป๊อปและท่านตุ้ตู่ทั้งไปตามๆ กัน น้ำเย็นฉ่ำสดชื่นดีมาก จากนั้นกลับมาปรึกษาแผนการเดินทางกัน ถ้าโชยุนท์เจ้าของรถครั้งที่แล้วไม่มา จะหารถไปแถวใกล้ๆ นี้ก่อน...

ทำวัตรเย็นกันในตึกที่พัก จากนั้นท่านนาวิณพาท่านป๊อปกับท่านตุ้ตู่ไปติดต่อรถสำหรับพรุ่งนี้ อาตมากับท่านชาอยู่เฝ้าสมบัติ ตอนแรกว่าจะไม่กางมุ้ง แต่ยุ่งมันเยอะเอาเรื่อง ท่านชาเล่นแบกกลตมาเอง มุดหายเงียบไปแล้ว...

อาตมากางมุ้งเสร็จได้ท่านโกวินทะ พระใหม่มาคุยด้วย ท่านเคยไปทำงานที่แม่สอดมา ๕ - ๖ ปี เพิ่งจะบวชได้ ๓ เดือนเท่านั้น...

พวกท่านนาวิณกลับมาตอนสองทุ่มเศษ บอกว่าไม่เจอญาติที่ติดใจตรเนื่องจากพากันไปเฝ้าห่วยชะแล้ว ห่วยพม่าออกวันละ ๗ งวด เล่นกันฉิบหายขายตัวไปตามๆ กัน เจ้าของร้านทองคนหนึ่งหมดไปสองล้านสี่แสนจี้ต ต้องปิดร้านไปเลย..!

ส่วนโชยุนท์จนปานนี้ยังไม่เห็นแม้แต่เงา อาตมาตัดสินใจว่าพรุ่งนี้เอารถญาติที่ติดใจตรไปไหว้พระที่มะละแหม่งกับจีตะมี้ก่อน ส่วนด้านของโชยุนท์ถ้าตอนเย็นยังไม่มา ให้หารถคันอื่นแทน เพราะถ้ารอนานไปมันจะเสียเวลาโดยใช่เหตุ...

*****

นาฬิกาเป็นเหตุ เสียงกับเข็มนั้นไม่ตรงกัน ท่านชาได้ยินมันตีสี่ครั้งก็รีบพรวดพราดลุกขึ้น พาคนอื่นตื่นตามกันเป็นแถว เหลืออาตมานอนภาวนาเฉยอยู่องค์เดียว ฮิ...ฮิ...ไอ้ตัวทำให้นาฬิการวนดันนอนเงียบแบบนี้ ใครจะรู้มันมีเยื่อ..?

จนตีสี่ของจริงค่อยลุกไปล้างหน้าเช็ดตัว แล้วมาไถโทษด้วยการปรับนาฬิกาให้ตรง จากนั้นพวกเราสวดมนต์ทำวัตรเช้า เสร็จแล้วพวกท่านโกวินทะทำสมาธิภาวนาต่อ...

กระโถนข้างธรรมมาสน์

พระพม่าบิณฑบาต มีเด็กวัดติงสตาลนำหน้า

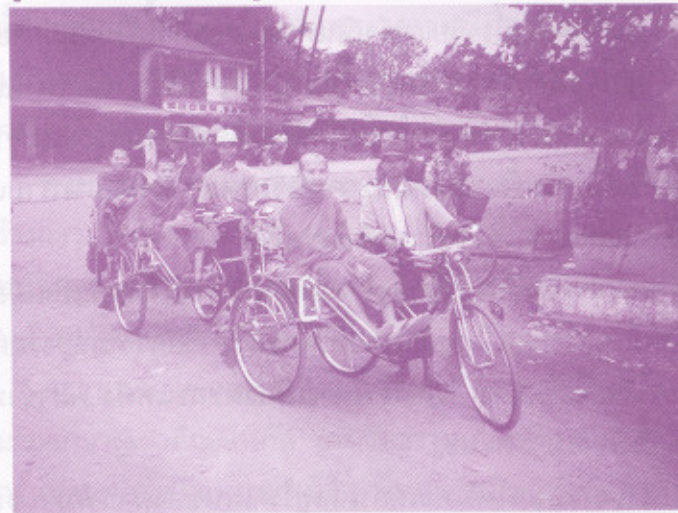

รถม้า พาหนะยอดฮิตของพม่า

กระโถนข้างธรรมมาสน์

วันนี้ต้องไปฉันเช้าในหมู่บ้าน โยมเขานิมนต์พระทั้งวัด บางบ้านนิมนต์ที่เดียวสามวัด ถ้านิมนต์น้อยเขานิยมแค่ ๕ รูป ไปถึงลงมือฉันได้เลย ท่านตู้ไม่เคยเห็นพระพม่าฉันด้วยมือ เพราะที่วัดตองไวและวัดหนองบัวเขาก็จัดช้อนส้อมให้ มาที่นี่เห็นเขาจัดสบู่อ่างมือก่อนเล็กๆวางมาในงาน นี่ถือว่าเป็นขม เก็บบอกว่ามาฉันอยู่แล้ว ดีที่เห็นรูปอื่นเขาใช้ล้างมือซะก่อน..! เรียบร้อยแล้วเหลือท่านอาจารย์ใหญ่กับพระอื่นอยู่ให้พระ ๕ รูป พวกเราเดินลัดกลางหมู่บ้านกลับวัด...

พระอาจารย์ใหญ่กลับมาเตรียมตัวออกบิณฑบาตต่อ พวกเรารอดิจิตรไม่ไหว จึงออกเดินไปเอง ชมชีวิตยามเช้าของชาวเมืองมุกตองไปด้วย อาตมาถ่ายรูปพระออกบิณฑบาต รถม้า และสามล้อฟ่วงข้างไปหลายรูป ไปถึงทิจิตรไม่อยู่ ไปตามพวกเราจนพลัดหลงกัน..!

ท่านชา ท่านป๊อป ท่านตู้ ใช้บริการสามล้อพม่า (ไซค์การ์)

พ่อตัวดีกลับมาสองโมงเช้าพอดี หม่อมหม่อมญาติของทิดจิตรพาหะไปมะละแหม่ง เดิมน้ำมันนอกเมืองแกลลอนละ ๓๕๐ จีต แอ... แพงแท้..! ถึงมะละแหม่งทิดจิตรขอแวะหาญาติอีก คราวก่อนพ่อคนญาติเยอะมาตอนยังบวชอยู่ไม่ได้แะ ถูกญาติโยมบ่นเป็นกระบุงโกย...

ญาติทิดจิตรถามหาครุบาใหญ่ ทุกนิ้วหิ้วมาที่อาตมา เล่นเอาโยมร้องว่า ทำไมยังหนุ่มนัก ถ้ามไปถ้ามมาโยมมีลูกแล้ว ๕ คน แต่อายุยังน้อยกว่าอาตมาหลายปี อย่างนี้หลวงตาแกอย่างอาตมาคงพอจะหลอกเขากินไปได้อีกนาน คุณกันครูหนึ่งโยมตั้งโต๊ะเลี้ยงกาแฟพระชะนี้...

ฉันเสร็จให้พรแล้ว หม่อมหม่อมพาไปไหว้พระกัน เริ่มจากวัดโลกะสรกุสัพพัญญู หน้าจตุรทิศเมืองมะละแหม่ง พระประธานปางปฐมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์สวยงามมาก ทั้งที่เป็นปูนปั้นลงสี แต่สวยเป็นจริงเป็นจังจนน่าทึ่ง เสียแต่ทำเป็นห้องกระจกทำให้ไม่มีมุขถ้ำรูป...

พระเจดีย์เจ็ดศาลานเป็นที่ต่อไป เดิมชื่อเจ็ดศาลาน แปลว่าเจดีย์สยามพ่าย สาเหตุมาจากสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราชยกกองทัพอันเกรียงไกรมาเหยียบอาณาจักรพม่า ทางพม่าทราบแน่ว่าสู้ไม่ได้ จึงออกอุบายให้มาสร้างเจดีย์แข่งกัน...

ภายในคืนเดียวถ้าไทยสร้างเสร็จก่อน พม่าจะยอมเป็นเมืองขึ้น ถ้าพม่าสร้างเสร็จก่อน ไทยต้องถอยทัพกลับไป เรียกว่าไม่ต้องรบกันให้เสียเลือดเนื้อทั้งสองฝ่าย ไทยสร้างทางเมืองมะละแหม่ง พม่าข้ามอ่าวไปสร้างที่เมืองเมาะตะมะ...

การกำหนดให้มีทะเลกันนี้อยู่ในแผนของฝ่ายพม่า ขณะที่กองทัพไทยระดมกำลังสร้างพระเจดีย์ได้เกือบเต็มองค์อยู่นั้น มองข้ามอ่าว

ไปเห็นเจดีย์ของทางฝ่ายพม่า เสร็จเรียบร้อยชาวโพลนโดดเด่นอยู่ในความมืด จึงถอยทัพกลับตามสัญญา...

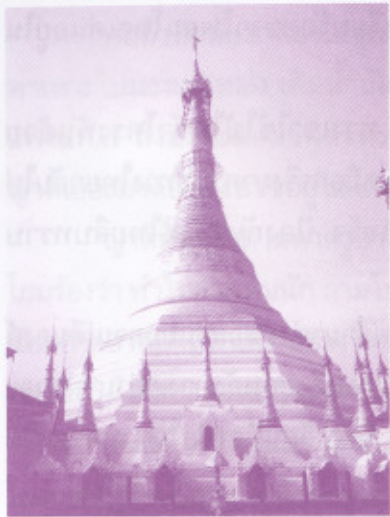
ความจริงเราถูกพม่าหลอก ทางเขาใช้ไม้ไผ่ทำโครงพันด้วยผ้าขาว ดูในความมืดซ้ายังมีทะเลกันจึงเหมือนจริงมาก เมื่อทางไทยกลับไปแล้ว พม่าก็รีบสร้างเจดีย์ของเขาให้เสร็จ ป้องกันไม่ให้ไทยสืบทราบข้อเท็จจริงได้...

ส่วนเจดีย์ที่ไทยสร้างไม่เสร็จ พม่ามาช่วยต่อส่วนยอดจนเต็มองค์แล้วเรียกว่าพระเจดีย์สยามพ่ายเรื่อยมา จนถึงยุคหลังทางพม่าเกรงว่าจะกระทบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จึงเปลี่ยนชื่อจากเจ็ดศาลานเป็นเจ็ดศาลานด้วยประการฉะนี้...

พวกเราขึ้นลิฟท์ไปกราบพระเจดีย์ด้วยราคาคนละ ๕ จีต จากนั้นยกขบวนไปวัดหลวงพ่อพระมหามุนีที่อยู่ติดกัน กราบพระมหามุนีจำลอง ร่วมทำบุญสร้างเครื่องทรงทองคำขององค์พระมหามุนีขึ้นที่วางโซวในตู้กระจกเป็นทองคำหนักตั้ง ๓๐ บาทนะ...

ฤาษีอู้นันตี (ท่านขันตี) มาตามแบบพระโพธิสัตว์แท้ เทียวไปก่อสร้างถาวรวัตถุตามที่ต่างๆ หลายแห่ง แต่ละที่เป็นเงินหลายสิบล้าน มณฑลปัตตานีของมะละแหม่งก็เช่นกัน เฉพาะค่าโครงเหล็กอย่างเดียวรับรองว่าสิบล้านไม่อยู่แน่นอน...

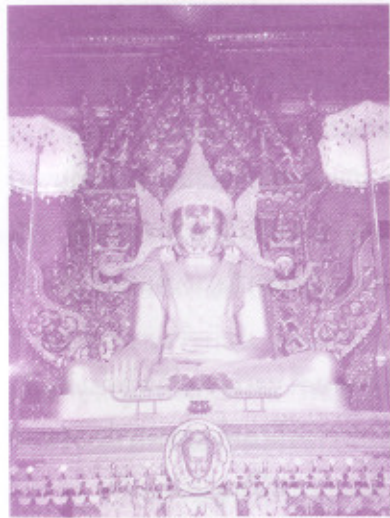
กราบหลวงพ่อพระมหามุนีจำลองในมณฑลปัตตานีแล้วอาตมาออกมาดูเขาตีกอล์ฟกัน พม่ารับธรรมเนียมอังกฤษมาเยอะมาก เฉพาะสนามกอล์ฟมีแทบทุกเมือง พื้นสนามอิหลูปุะแท้ๆ เขายังตีโฮลอินวันได้ ไทเกอร์ วูดส์ ชิดซ้ายไปเลย..!

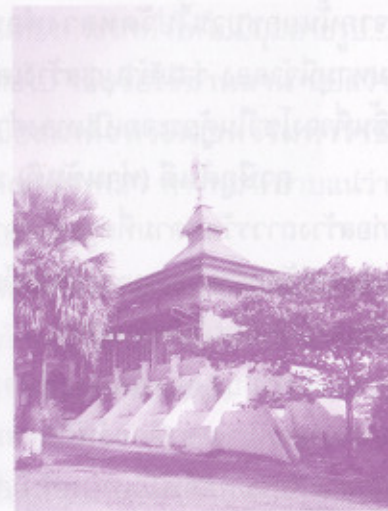
พระเจดีย์ใจศาลาน

พระประธานวัดใจศาลาน

พระมหามุนีจำลอง

มณฑปวัดอุคันตี

มิสเตอร์หม่องพามาถึงวัดตองไวของมะละแหม่ง ทั้งที่ไปอยู่
ทองผาภูมิเป็นปีดินพูดไทยได้แต่ไม่กี่คำ พอถึงบอกเป็นภาษาอังกฤษว่า
“เต็มเปิ้ล (TEMPLE)” อาตมาถามภาษาพม่าชัดแจ่ว่า “ตองไวจ็อง..?”
หนุ่มพม่าพยักหน้าหัวเราะหะๆ...

วัดตองไวมีสิ่งก่อสร้างมากมาย พวกเราเข้าชมพิพิธภัณฑ์วัด
แผ่นดินพระพุทธศาสนา พระเจ้าสิริราชาธิ พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ แล้ว
เดินนับพระอรหันต์ ๘๐ องค์ ที่เขาสร้างองค์โตกว่าคน ครบ ๘๐ องค์
เล่นเอาเหนื่อยล้าหน่อยไปตามๆ กัน...

ฉันเพลที่ร้านค้าในวัด ๗ คนกินกันจนจุกคิดเป็นเงิน ๑,๑๗๕ จี๊ด
ท่านคู่แสดงความเฟอะพะดัยการยกน้ำล้างมือขึ้นมาจะชดอยู่แล้ว
ท่านขาไม่น่าห้ามเลย ไม่อย่างนั้นคงมีเรื่องอ่ากันอีกนาน ทิดจิตรซ้อส้ม
ผลละ ๗ จี๊ดมาให้ล้างปาก แหม..มันเปรี้ยวน้อยกว่ามะนาวนิดเดียว..!

น้ำพุการเวก เป็นป้ายบอกทางไปในตัว

ถนนสายต้นตาล

หลวงพ่อพะยาจี เมืองใจ้มะยอ

๑๑.๓๐ น. หม่อมหม่อมพาพวกเราซึ่งออกหลังเมือง เพื่อไปยังอำเภอใจ้มะยอ หลังเมืองมีวงเวียนสร้างใหม่เป็นนกกการเวกจับอยู่เหนือน้ำพุ มีป้ายบอกทางพร้อมสรรพ วิ่งไปไม่นานเป็นถนนที่มีต้นตาลขนาด ๒ ข้าง แต่ละต้นอายุไม่หนี ๔๐-๕๐ ปี งามประทับใจทีเดียว...

ถัดจากช่วงนั้นเป็นต้นตาลรุ่นลูกรุ่นหลาน อายุระหว่าง ๕ - ๑๐ ปี อาตมาบำเพ็ญตนเป็นนางฟ้าโปรยเงินทำบุญเหมือนเดิม ทิดจิตรเวะบ้านญาติที่อยู่ทางนี้ครู่หนึ่ง แล้วบึ่งยาวมาถึงวัดพะยาจีของเมืองใจ้มะยอ..

ดูจากด้านนอกเห็นเป็นโบสถ์เก่าๆ ไม่มีอะไรสะดุดตาที่ไหนได้...ข้างในเขาประดับกระจกทั้งหลาย ฝีมือประณีตงดงามมาก หลวงพ่อพะยาจีองค์ใหญ่ นั่งเด่นเป็นสง่า มีพระอัครสาวกขนาดบ้างรายรอบนั้นล้วนแล้วแต่พระอรหันต์ทั้งสิ้น...

ทิดจิตรบอกว่า หลวงพ่อพะยาจีนี้กษัตริย์มอญเป็นผู้สร้าง ท่านนาวินที่เป็นเจ้าถิ่นก็ไม่ทราบประวัติ บอกได้แค่ว่าศักดิ์สิทธิ์มาก ใครมีเรื่องกันถ้ามาสาบานที่นี่ ความจริงจะปรากฏชัดโดยเร็ว คนถึงได้กลัวกันนัก พวกเราราบบูชาและทำบุญกันตามอัยยาศัย...

รถสตาร์ทไม่ติด เหตุเพราะแบตเตอรี่เก็บไฟไม่อยู่ ชาวบ้านใจดีหลายคนช่วยกันเข็นจนติด มาถึงแถวบ้านญาติทิดจิตร ความร้อนขึ้นจนต้องขอน้ำเขามาราดเป็นถึง..!

ปกติจากตรงนี้ก็ถ้าไปทางลัด ครู่เดียวก็จะถึงวัดอุชินะ แต่นายหม่องแจะเดิมน้ำมันรถ จึงต้องย้อนกลับมาทะเลแห่มอีก ทางบิ๋มปันส่วนให้ ๔ แกลลอน ๗๒๐ จิต สองวันถึงจะเต็มได้ที่หนึ่ง ถ้าจำเป็นต้องใช้ก็โน่น...บิ๋มเดือนเป็นที่พึ่ง แกลลอนละ ๓๕๐ จิต..!

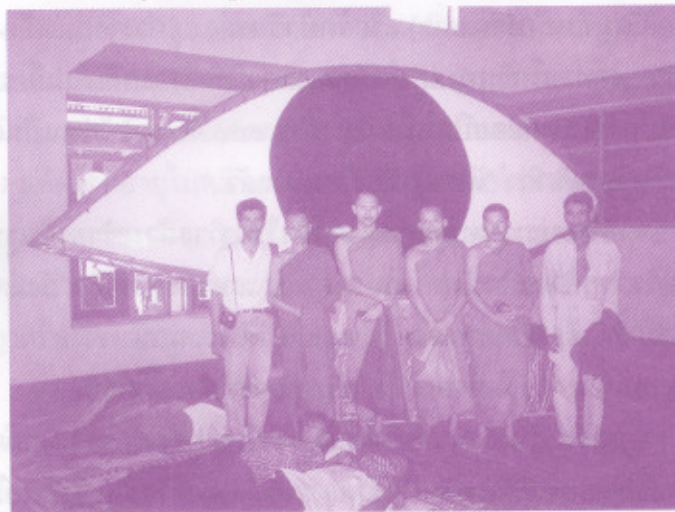
วัดอุชินะ (ท่านชนะ) หรือวัดป่าวินแสง อยู่ห่างจากตัวเมืองมุด่งนิดเดียว เจอท่านโกวินทะอยู่บนรถสองแถว กำลังจะกลับไปเยี่ยมบ้าน ท่านบิ๋มปลวกเบ๊งค์ย้อยบิ๋กหนึ่ง ประมาณ ๓๐๐ จิต ส่งให้ท่านเป็นคำรถเลยถูกทิดจิตรแซวว่า "เศรษฐีเมืองไทยมาแล้ว.."

จากซุ้มประตูนกยูงคุ้มที่มาเข้าไป ทางด้านซ้ายเป็นรูปปั้นอสีติมหาสาวก (พระอรหันต์ ๘๐ องค์) เป็นแถวยาวเหยียด ยังมี สฎูปเจดีย์ รูปปั้น อีกมากมายเต็มไปหมด องค์พระนอนยาว ๕๐๐ ศอกนอนอยู่บนเนินเขาด้านซ้าย ทำไปได้มากกว่าปีก่อนตั้งเยอะ...

พรุ่งนี้จะเป็นงานวันเกิดของหลวงพ่อกุชินะ ผู้คนมาทำบุญชวักไขว้ไปหมด สองข้างทางเป็นร้านขายของแน่นขนัด ทหารกันไม่ให้รถเข้าข้างใน แต่คันของเราเส้นใหญ่ มีพระนั่งอยู่ เขาจึงปล่อยให้เข้าไปได้...

ซุ้มประตูเข้าวัดป่าวินแสง เมืองมุกด่ง

ดวงเนตรของพระนอน ๕๐๐ ศอก วัดป่าวินแสง

หลวงพ่อบุชชะนั่งรับแขกอยู่บริเวณเศียรพระนอน คนขึ้นไปทำบุญเป็นแถว นี่ก็พระโพธิสัตว์ชานนแท้ ถ้าไม่ได้กำลังใจเข้มแข็งของพระโพธิสัตว์ รับรองว่าไม่สามารถสู่งานสู่คนได้ขนาดนี้ ทางด้านนอกคนยังทยอยกันมาไม่ขาดสาย...

คณะของเราไม่ต้องการเบียดกับใคร จึงขึ้นไปกราบพระและหยอดตุ้ร่วมทำบุญในศาลาการเปรียญ ซึ่งมีเนตรพระนอนตั้งโชว์ไว้ให้ร่วมทำบุญ แต่ละดวงยาวเป็นวา..! ขอให้ลูกทั้งหลายมีดวงตาเห็นธรรมในชาติปัจจุบันนี้เถิด...

ออกจากเมืองมุกด่ง ผ่านเมืองต้นหวายเขียท ตรงไปเมืองใจะจะมีรถสามล้อฟ่วงข้างวิ่งออกมาจากซอยอย่างรวดเร็วจ้า มาเจอรถของเรากระชั้นชิด มันเบรคจนผู้โดยสารหัวคะมำหล่นลงมากลางถนนเลย..!

เลยไปอีกหน่อยยางอะไหล่รถหกล้อคันหน้าหล่นโครมลงมาดีที่ไม่ได้ขับตามแบบ ไกลชิด ไม่อย่างนั้นคงได้สาดและชกบังสกุลกันตรงนั้นแหละ หลุดมาถึงวัดใจะมีโดยสวัสดิภาพ แฮ่..รอดมาได้อย่างไรก็ไม่รู้ซี..!

วัดใจะมีเป็นที่ประดิษฐาน พระพุทธรูปสำคัญที่ลอยน้ำมาจากลังกา ๑ ใน ๔ องค์ของทั้งหมด พระอุโบสถกลางทะเลนั้นพื้นโบสถ์ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล แต่น้ำอัจฉรย์ที่น้ำไม่เคยท่วม และโบสถ์ทั้งหลังมีเสาแค่ ๗ ต้นเท่านั้น...

กราบบูชาและทำบุญกันแล้ว ออกมาหาซื้อรูปเป็นที่ระลึก มันไม่ได้อย่างใจ อาตมาเลยปีนลงข้างโบสถ์ เดินไปตามโขดหินกลางทะเล ปลาตีนกระโดดหนีกันปรูดปราด หินก็มีแต่เพรียงคมเหมือนมีดโกน อยากได้รูปสวยมันก็ต้องลงทุนกันบ้าง...

พระอุโบสถกลางทะเล วัดใจคะมี

ครูบาน้อยเดินปลงอนิจจังริมหาดแช็ดแซ

กลับขึ้นมาฉันน้ำตรงลานจอดรถ จ่ายไป ๒๕๐ จี๊ด นายหม่อง ฉวยแบงค์สิบใหม่เอี่ยมทั้ง ๒๕ ใบของอาตมาไป เอาแบงค์ห้าสิบเหี่ยวๆ ของตัวเองให้แม่ค้าแทน ทิดจิตรคนเดียวไม่ยอมกินน้ำอะไร บอกว่าจะรอไปกินน้ำมะพร้าวที่ชายหาดแช็ดแซเลยทีเดียวนะ โบราณว่า “อย่าหวังน้ำบ่อหน้า” ถ้าเขาไม่มีมะพร้าวขายแล้วจะรู้ซึก..!

ป่วยมากแล้วจึงต้องรีบทำเวลา หลังจากเจ็วเกี่ยวพันกับจักรยานไปอย่างละคัน ก็มาถึงชายหาดตอน ๑๖.๓๐ น. ไม่มีใครยอมลงเล่นน้ำทะเล นอกจากท่านป๊อปที่ดันไปอาบน้ำจืดแทน อาตมาสอนทิดจิตรให้เลือกมะพร้าวอ่อน มีอาชีพมาเองรับรองไม่ผิดหวัง...

สุสานทหารสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมืองตันบวยเซีท

ขากลับแวะถ่ายรูปที่สุสานทหารดินบวยเขียท จากนั้นรูดยาว
มาบ้านกำมะแหว็ด เข้าวัดตัดคอป็องชก (รวมพระธาตุ) ที่เขาสรรห
พระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุพระอรหันต์ มาบรรจุในภาชนะสวยงาม
และประดับไฟสารพัดสีถวายบูชาไว้จนละลานตา...

หยอดคู้ทำบุญตามกำลังศรัทธา ท่านป็องกับท่านคู้ซื้อรูปเป็นที่
ระลึก บอกให้เพลางๆ ไว้บ้างก็ไม่ฟัง “พบไม้งามเมื่อยามขวานบั้น” แล้ว
จะซาบซึ้ง ถ้ามาขอยืมเงินพ่อจะคิดค่าธรรมเนียมให้หนัก ไปไหนทำตัวเป็น
ลูกเศรษฐีมันต้องเล่นให้เข็ด..!

วัดพุทธวัง (บุดดาวิน) ปล่อยเรารอกันจนหมดอารมณ์ลูกกลับกัน
แล้ว จึงรีบมาเปิดศาลาให้ ทั้งศาลามีแต่พระธาตุเช่นกัน การประดับไฟและ
ภาชนะบรรจุสวยสู้วัดรวมพระธาตุไม่ได้ แต่จำนวนพระธาตุมีมากกว่า
ทำบุญเสร็จฟ้ามีดสนิทพอดี...

เกวียนนับสิบนับร้อยเล่มพากันกลับบ้าน ทำให้รถของเราไปได้
ช้ามาก หลบไปหลบมาจนไปชนหมาและไก่เข้า ดีที่มันไม่ถึงตาย มาถึง
วัดเจ้าไว จัดการสร้งน้ำ - ซักผ้าเป็นการใหญ่...

ยังไม่มีข่าวคราวจากโซยุนท์ อาตมาให้ท่านนาวินไปติดต๋องเจ้า
ใหม่ รายนี้เคยไปกับท่านชาเมื่อสองปีก่อน ขอค่ารถ ๖๕,๐๐๐ จี๊ด
อาตมาต่อรองเหลือ ๖๐,๐๐๐ จี๊ด เขาขอตัดสินใจดูก่อน..!

กลับมาทำธุระส่วนตัวกันต่อ กำลังเพลินๆ โซยุนท์ก็โผล่มายิ้ม
เห็นแต่ฟันขาวจ๊ะ พอรูว่ารายโน้นกำลังตัดสินใจ ทั้งที่พี่ท่านบอกไว้ว่า
ขอค่ารถวันละ ๕,๐๐๐ จี๊ด เติมน้ำมันและค่าอาหารต่างหาก แกร็บลดเหลือ
๒๐ วัน ๖๐,๐๐๐ จี๊ดทันที..!

ครูบาห้อย ท่านคู้ ท่านชา ท่านป็อง ที่วัดรวมพระธาตุ

พระประธานวัดพุทธวัง

ตกลงกันเรียบร้อยแกวเวลาซ่อมแซมรถ ๑ วัน มะรีนค่อยไปกัน แดมรับไปบอกเจ้าโน้นด้วยว่าเราได้รถแล้ว เลยใช้ซ้ำด้วยการให้ไปบอก หม่อมหม่อมว่า พงุ่นนี้ช่วยวิ่งรถให้อีกวัน อยู่เฉยนานๆเดียวรากมันงอก..!

ยอดโซเฟอร์ก็กลับไปครู่หนึ่ง ทิดจิตรกับมิโซก็มาบอกว่า มีคนอื่น เรียกรถของหม่อมหม่อมไว้แล้ว ปรีक्षाหารือกันพักใหญ่ก็ตกลงกันได้ว่า แบ่งให้ฝ่ายละครึ่งวัน..!

ตอนเช้าให้ทางฝ่ายโน้น เทียงตรงจะมารับฝ่ายของเรา พี่เขย ทิดจิตรที่เลี้ยงกาแพเมื่อเช้า โทรมาขอตามคณะของเราไปไหว้พระด้วย จะช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ ตกกลงให้แก่ตามไปได้คนเดียว...

ท่านป๊อปกับท่านตุ้เห็นอาตมากับท่านซาต่างก็มีสมุดบันทึก คนละเล่ม แทนที่จะฝากทิดจิตรซื้อ ดันผ่าออกไปซื้อกันเอง ถ้าทหารมัน ผิดสังเกต ลากคอไปเข้าคุกละก็ พ่อจะปล่อยให้ติดคุกซีไ้ไปตามลำพัง ให้สมใจนึกไปเลย..!

*****

เป็นไข้ซะแล้วซิเรา ทำวัตรเข้าไปน้ำมูกไหลไป ต้องขอยาท่านซา มาฉี ๑ ขุด ค่อยมีแรงดำท่านป๊อปกับท่านตุ้ต่อ ทั้งสองยังหนุ่มคะนอง ขาดสติ ขาดความสำรวม มันทำเอาภาพพจน์พระไทยในสายตาเขา เสียหายหมด...

ไปวัดอื่นบ้านอื่นมันต้องสำรวมระวัง ไปทำตามใจแบบวัดของตนเอง มันพาให้เสียหายทั้งประเทศ ยิ่งครูบาอาจารย์มาด้วย แทนที่จะสร้าง ชื่อเสียงให้ กลับมีแต่พาให้ชื่อเสียง อาตมาเชื่อว่าจะมีความสุขเวลาตำพวกคุณ ซะเมื่อไร..!

นานๆ ได้ตำคนที่ซึกหายใช้เหมือนกัน แต่อย่าคิดว่าไ้ ๒ ตัวมัน จะสลดนะ เจียบได้สักนาทีมันก็ออกทำลึงกันอีกแล้ว พระพมาเขายังดูถูก พระไทยว่าไม่มีสมณสารูป มาเจอทำลึงแบบนี้เข้า อนาคตวงการสงฆ์ไทย ในพมาเห็นทีจะมีตมน..!

ท่านอาจารย์ใหญ่ต้องไปฉฉในหมู่บ้าน อาตมาจึงครองโต๊ะ พระเถระอย่างสมภาคภูมิ มีท่านสุโภคะช่วยบริการให้ ยังไม่ทันฉฉเสร็จ ยาแก้ไข้มันออกฤทธิ์ ทำท่าจะหลับคาง พอดีเด็กวัดเอากาแฟมาเสิร์ฟ กรอกเข้าไปค่อยหุดาสว่างหน่อย...

มันมาพาให้ลำบากอีกตอนจะนอนพักนี้แหละ พลิกไปพลิกมา มันไม่ยอมหลับซึกที การฉฉอะไรโดยขาดการพิจารณา มันมีโทษ เช่นนี้เองแหละหนอ...ท่านซากับท่านป๊อป ออกบิณฑบาตกัน พอกลับมาถึง เอาข้าวทั้งบาตรมาถวายบูชาพระพุทธเจ้าไว้...

ราวสิบโมงโยมแม่ของอาจารย์เต็งเมี้ยต มานิมนต์ให้ไปฉฉ อาหารชั้นดีของเขา คือบะหมี่ของของบ้านเรานั้นเอง ซ้ายยังนิมนต์เป็นการ เฉพาะแค่พวกเรา ๕ รูปเท่านั้น อาจารย์เต็งเมี้ยตจบปริญญาโท สอนที่ร.รมัยยมพะอ็อก ได้เงินเดือนตั้ง ๑,๓๐๐ จิต..!

ลงจากหอดฉฉมาเจออาจารย์ใหญ่เข้าพอดี ท่านเข้าใจว่าพวกเราหิว เพราะจู้จูก่อนเพล ท่านนาวินต้องอธิบายให้ท่านทราบ กลับถึงที่พัก เจอทิดจิตรกับพี่ชาย นึกว่ารถมาแล้ว กลายเป็นว่าทิดจิตรหาสัมมาถวาย...

สัมของเขาน้ำตาลคล้ายสัมพรีมองต์ ราคาซังละ ๔๐๐ จิต รสชาติ จืดๆ ฟามๆ ไม่เอาไหน คู่กันจนเด็กวัด ดีเกราะเรียกให้ฉฉเพล จึงกำซึก ทิดจิตรว่า ถ้ารถมาถึงเมื่อไร ให้รีบมารับพวกเราโดยเร็ว...

หลังเพลฉันยาแล้วนอนพัก ท่านซาบั้นเรื่องขาระบมจากการเดินขึ้นเขาเมื่อวาน ท่านปือปหนักกว่านั้นอีก ถึงกับนอนครางโอยๆ แบบนี้จะขึ้นพระธาตุอินทร์แขวนกันไหวหรือ ?

เที่ยงก็แล้ว บ่ายหนึ่ง บ่ายสอง บ่ายสาม สีโมงเย็น แต่ละชั่วโมงผ่านไป ความหวังในการเดินทางวันนี้ริบหรือลงทุกที ต่างคนต่างหางานแก้รำคาญ ท่านปือปกับท่านตูไปฝึกภาษาพม่ากับท่านสุโกคะ แต่โลกจะเอามากๆ ทีเดียว จึงมั่วไปหมด...

ความจริงเอาตมาสั่งทิดจิตรให้หาเช่ารถคันอื่น แต่มีโซหวังดีจะช่วยประหยัด และใช้รถของคนกันเองจะง่ายกว่า กลายเป็นประหยัดจนไม่ต้องไปไหนเลย จนเกือบห้าโมงเย็นโซยุนท์เอารถมาให้ดูและขอเงินไปเติมน้ำมัน ๑๕ แกลลอน...

โซยุนท์เอาปุเขียวคันเก่าไปเทิร์น บวกเงินสองแสนจืดได้ลุงชาวคันนี้มาแทน สภาพพอดูได้ มีถังสำรองน้ำมันมาด้วย เอาตมาจ่ายค่าน้ำมันไป ๕,๒๕๐ จืด นัดให้มารับตีสี่ครึ่ง ยอดโซเฟอร์ขอเอาคนขับสำรองไป ๑ คน เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย ได้เลยคุณพี่...

คำนวณค่าใช้จ่ายแล้วหวาดเสียวมาก เงินกองกลางเหลืออยู่สองแสนเศษ เป็นค่ารถ ๖๐,๐๐๐ จืด ค่าน้ำมันวันละ ๑๐ แกลลอน ๒๐ วัน ๗๐,๐๐๐ จืด ค่าอาหาร ๘ คน วันละ ๓,๕๐๐ จืด ๒๐ วัน ๗๐,๐๐๐ จืด...

รวมค่ารถ ค่าน้ำมัน ค่าอาหาร หมดไปแล้ว ๒๐๐,๐๐๐ จืด..! ไหนจะค่าผ่านทาง ค่าที่พัก ค่าแพขนานยนต์ อีกสารพัด ได้แต่หวังว่าคงจะไม่ต้องระดมทุนเพิ่มเติมกันที่หลัง ไม่อย่างนั้นได้เดินแก้ผ้ากลับเมืองไทยกันบ้างเป็นแน่..!

ท่านอาจารย์ใหญ่เป็นห่วง มาแนะนำเส้นทางให้ ชวนคุยทั้งที่ยังรุมกัดตลอดเวลา จนทิดจิตรหอบข้าวของมาถึง มิโซฝากลูกอมช็อกโกแลตมาถวาย ๒ ถุง คุยจนสองทุ่มครึ่งเอาตมาจึงขอตัวไป นอนพักก่อน....

*****

เดือนเสี้ยวแรม ๑๑ ค่ำ ลอยอยู่ขอบฟ้าตะวันออก พวกเราทำวัตรเข้ากันเรียบร้อย เก็บข้าวเก็บของเตรียมเดินทาง โซเฟอร์มือหนึ่งมาตรงเวลาเป๊ะ พาคณะของเราตรงไปมะละแหม่ง รถจักรยานมากมาย พลุกพล่าน รถยนต์แต่ละคันเปิดไฟสูงส่องหน้าจมองทางไม่เห็น..!

มารับเรือโทกกันยุนท์เอาเขยทิดจิตร ผู้หมวดแกไม่ได้รับข่าวจากทิดจิตร คิดว่าไม่ได้ไปวันนี้ ยังนอนสบายอยู่ก็ถูกเรากัดตัวจากที่นอนมาเลย รีบร้อนเกินจนลืมกระเป๋าเงิน ไปถึงท่าแพค่อยนึกได้...

ต้นอูและทิดจิตร บนแพขนานยนต์ข้ามอ่าวเมาะตะมะ

โซยุนท์ซึ่งกลับไปเอากระเป่าเงิน เพิ่งคล้อยหลังอาสาวก็โผล่มาพร้อมกระเป่าเงิน ทำเอาวุ่นวายกันพักใหญ่ รถเริ่มลงแพจนถึงสิ่งทรงบรรทุกแล้ว ลุงชาวถึงตะบึงกลับมา...

ผู้หมวดเขาเส้นใหญ่ใช้ได้ พาพวกเราลัดคิวขึ้นแพจนได้ แถมยังคว้าปฏิทินทหารเรือ รูปสาวพม่าสวยบิกบี้นมาแจกพวกเราซะอีก รถของเราเป็นคันรองสุดท้าย สิ่งทรงบรรทุกตามมาปิดท้ายปั๊บ แพขนานยนต์ก็ออกปั๊บ ลมทะเลโซยมาเย็นสดชื่น...

ยังเข้าเกินไปนทนางหวลยังไม่ออกหากิน แพร้วเงียดเกาะอองซีจูนอ้อมแหลมไปขึ้นฝั่งเกาะตะมะ ตะวันกำลังโผล่พ้นขอบฟ้าเมื่อแพเข้าเทียบท่า โซยุนท์พาพวกเราเลาะข้างสถานีรถไฟ มาฉันท้าวมัดกันที่ร้านของคนรู้จักกัน...

จุดที่พระพุทธเจ้าเสด็จสุวรรณภูมิ วัดชุยชಾಯาน

จ่ายค่าอาหาร ๖๗๐ จี๊ด แล้วออกเดินทางกันต่อ นักเรียนกำลังไปโรงเรียน สีขาวสีเขียวเต็มถนนไปหมด หมูเกวียนเล่นกันฝุ่นตลบ เฮ้ย..! “โครม..!” เรียบร้อย..เหลือแค่เมตรกว่ารถจะถึงตัว เจ้าหมาใจกล้าดันแผ่นตัดหน้า อโหสิกรรมเกิด..!

ทำบุญทุกด้านที่พบ จนมาถึงพระเจดีย์ชุยชಾಯาน (จาริกสุวรรณภูมิ) ของเมืองตะโงง (สะเทิม, สุธรรมวดี) ซึ่งเป็นเมืองที่พระพุทธเจ้าเสด็จมาประดิษฐาน พระพุทธศาสนานในแคว้นสุวรรณภูมิ...

กราบพระเจดีย์แล้ว สาวพม่าขายดอกไม้พาไปกราบจุดที่พระพุทธเจ้าประทับ เอาแจกันดอกไม้ที่เธอขายไปให้ถวายเป็นพุทธบูชาด้วย ราคา ๒๐ จี๊ด จากนั้นออกมาดูสาวไปรยทานให้นักพิราบ เลยได้สาวพม่าเป็นนางแบบไปสการ์ดสองนาง...

สาวพม่าเลี้ยงนกพิราบที่วัดชุยชಾಯาน

นอกจากพระเจดีย์ชุกชಾಯานไปนิดหน่อย เลี้ยวขวาไปตามทาง
ฝุ่นหนาเตะเตะ ข้างทางมีต้นบุนนาคมหึมาเป็นแถวยาวพาเราไปถึง
พระเจดีย์อะลานตะยา มีรถทัวร์พาคนมาไหว้พระเจดีย์ก่อนคณะของ
เราอีก พวกเราเข้าไปกราบไหว้ทำบุญกันเช่นเคย...

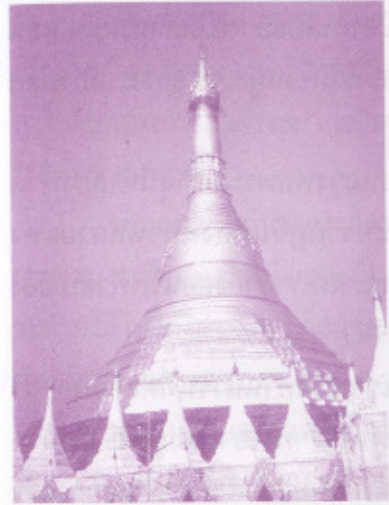
หลวงปู่วัดอะลานตะยาเพิ่งมรณภาพได้ไม่นาน สมัยก่อนท่านตั้ง
คับประเทศเหมือนกัน แต่แปลกตรงที่ก่อนนั้นเจดีย์ทาสีขาว พอท่านสิ้น
เขากลับหุ้มทองชะสวยเขียว ตอนนี้ส่วนยอดกำลังจะเสร็จ อีกไม่นาน
คงงามกว่านี้หลายเท่า...

ออกมาหาซื้อของกัน อาตมาต่อโหดตามแบบฉบับของตน
กล้วยหักมุกลูกละ ๑๕ จีต หวีละ ๑๔ ลูก อาตมาให้ ๑๕๐ จีต ประคำมือ
พวงละ ๖๐ จีต อาตมาให้ ๔ พวง ๑๕๐ จีต...! ได้ของมาชนิดที่คนอื่นมี
กันเป็นแถว คนขายแถวนี้พูดภาษาไทยได้ด้วยนะ...

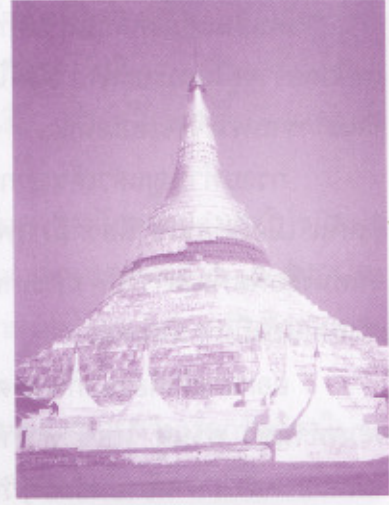
ขึ้นรถได้จัดการเอากล้วยมาแบ่งสรรปันส่วนกัน ทิดจิตรส่งมันแกว
มาให้อีกพวงใหญ่ ฉันไปควักยามทำบุญไป เพลินดีแท้ๆ...

ด้วยความเมตตาของหลวงปู่ปานโดยแท้ ด้านเก็บค่าผ่านทาง
ที่ด่านผ่านฟรีทั้งหมด แต่ขณะเดียวกันด่านบุญทุกด่านเราก็ไม่ปล่อยให้
ผ่านมือเช่นกัน ผ่านทางแยกเข้าพระธาตุอินทร์แขวนไปไม่นาน
ยอดไซเฟอร์ที่เคี้ยวหมากหยับๆ ก็เลี้ยวซ้าย...

เมืองใจโกนี้มีหลวงพ่อลอยน้ำ ๑ ใน ๔ องค์ของพม่า หลวงพ่อ
ใจปลอนี่พิเศษตรงที่ท่านมีไฟเม็ดหนึ่งเป็นจุดเด่น ไม่ว่าใครจะพยายาม
ปิดทองทับอย่างไร ไฟก็จะโผล่มาเสมอ แผ่นหินกลมที่เป็นแท่นรอง
องค์ท่านครั้งลอยน้ำมาก็ตั้งแสดงไว้ด้วย...

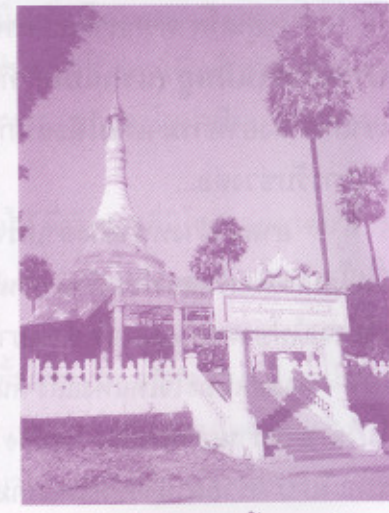
พระเจดีย์ชุกชಾಯาน

พระเจดีย์อะลานตะยา

หลวงพ่อไฟ วัดใจโก

พระเจดีย์ชุกกุเล (ถ้ำทองน้อย)

คนอื่นแค่นั้นกลับบก แต่ท่านป้อปหลับอย่างเป็นล่ำเป็นสัน นอนเหยียดยาวอยู่ในกระบะท้าย ชนิดไม่เกรงใจเพื่อนฝูงเลย อาตมาต้องปลุกขึ้นมากกราบพระจึงจะยอมตื่น...

กราบทำบุญแล้วเดินมากกราบหลวงพ่อบุญนี้จำลองที่วัดติดกัน เมื่อปีก่อนเขาสือว่ามีภาพพระปรากฏขึ้นที่องค์ท่านหลายแห่ง จนหนังสือพิมพ์ลงข่าวไปทั่วประเทศ คณะของเรามาถึงตอนไฟฟ้าดับ ต้องกราบกันทั้งมืดๆ นั้นแหละ...

ออกมาเข้าห้องน้ำกัน อาตมาเข้าเสร็จท่านนาวินที่ต่อคิวบอกว่า พวกท่านชา ท่านตุ้ ไปเข้าทางห้องผู้หญิง ทำเอาโยมผู้หญิงวิ่งอ้วกไม่เหลือยหลัง..! ท่านชาบ่นอ่อยๆ ว่า หนังสือพมาชักตัวก็อ่านไม่ออก แล้วจะไปรู้ได้อย่างไรว่าเป็นห้องผู้หญิง..!

ไชโยนที่พาพวกเราหลบสะพานที่กำลังสร้าง อ้อมไปหลังเมืองใจโท มาจนถึงร้านผื่นอู (แรกแย้ม) ที่คราวก่อนก็พาอาตมาแวะมาฉันทเพลเช่นกัน สั่งอาหารมาเติมโต๊ะฉันทกันให้เต็มที่ จบจากพระแล้วโยมทั้งสี่จัดการรับช่วงต่อ...

อาตมาล้างหน้าล้างตาเสร็จกลับมาคิดค่าอาหาร ทั้งหมด ๑,๓๕๐ จิต โยมคิดแค่พันสองร้อยถ้วน ท่านป้อปสั่งยาชูกำลังยี่ห้อชูสองนิ้วมาได้ปกกัน เจอไปขวดละ ๑๖๐ จิต อาตมาไม่ฉันทจึงประหยัดไปได้ขวดหนึ่ง...

นอกเมืองใจโทแห่งแล้ง ต้นไม้แคระแกร็นเหมือนกับขึ้นอย่างเสียไม่ได้ ชาวบ้านเอาฟืนบ้าง อิฐบ้าง ไม้หอมรองรถบ้าง มาวางขายเป็นระยะไป บางรายสานรั้วขัดตะยกมาวางขายทั้งแผง แก้อ้อไม้ไผ่สานสวย นำใช้ตัวละ ๓๐๐ จิต...

พื้นที่รัฐมอญจะข้ามแม่น้ำชิตต้อง (สะโตง) ตำรวจจราจรเป่านกหวีดดังสนั่น ยอดโซเฟอร์ชิตขวาจอดทันที จราจรวิ่งออกตั้งมากบอกให้รีบไป รถทหารกำลังจะมา แล้วคุณเสือ...เป่าทำไมวะ? รับบัตรผ่านแล้วรีบผ่านข้ามด่วนจี๋..!

รถแวนสามคันพุ่งมาอย่างกับพายุ เดียดรถของเราไปชนิดฝุ่นกระจาย รถอี.เอ็ม.ซี.สีเขียวทะเบียนชานตามมารวดเดียว ๑๔ คัน..! ใครจะข้ามได้ไม่ได้ไม่ขอรับรู้ คณะของเรามุ่งหน้าลูกเดียว มาถึงสะพานขาดต้องอ้อมลงกลางนา...

เจ้าหน้าที่ยกธงแดงให้รถเราหยุด ท่านนาวินเรียกทิดจิตรไปขอซื้อธง..."ธงมันศักดิ์สิทธิ์ โบกแล้วรถหยุดได้ เห็นมั๊ย..? รีบไปซื้อมา เร็ว ๆ..!" เล่นเอาอาตมาหัวเราะจน สำลักฝุ่นแทบตาย..!

มันแกวกองพะเนินเทินทึกเมื่อเข้าเมืองพะยาจี พระเจดีย์กำลังปิดทองซ่อมแซมอยู่ มีงานสาธยายธรรมมาราชนเพื่อหาทุน พวกเราควักยามทำบุญกันทุกรูป เด็กหญิง ๒ คน แบกแดงโมผ้าซีกมาเสนอขาย น้ำมันป้ายสองแล้วอื้อหนุเอ๊ย..!

กลับขึ้นรถท่านตุ้ส่งที่ออฟฟี่มาให้ น้ำมันของที่มีโชถวายอาตมาเองนี้หว่า เอ๊ย..เหลือแค่ ๕ เม็ดเองเรอะ..? ฤงหนึ่งตั้ง ๑๐๐ เม็ดนะเว้ย..! อีแบบนี้มันแตกแล้วไม่ใช่ฉันท..!

พระมหาธาตุขมอดดอ ตั้งเด่นเป็นสง่ากลางเมืองปะโก (หงสาวดี) นำเสียดายที่เขาหุ้มเสื้อลำแพนเหลือแต่ยอดฉัตร เพื่อทำการซ่อมแซม กราบทำบุญเสร็จก็ออกมาหามุมถ่ายรูปรูปกัน นักท่องเที่ยวต่างชาติมากันมาก...

พระมหาธาตุชুমอดอ เมืองปะโก (หงสาวดี)

แขกบังคลาเทศสองคนเสนอขายไปสการ์ตสวยๆ แต่มันรู้มาก
ขายยกชุด ๑๐ รูป ๒๐๐ จีต แบ่งเฉพาะรูปที่เราชอบก็ไม่ยอม ต่อรองราคา
ก็ไม่ลด ยกเว้นซื้อ ๒ ชุด คิด ๒๕๐ จีต ถ้าอย่างนั้นคุณเก็บเอาไว้ดูเอง
ก็แล้วกัน...

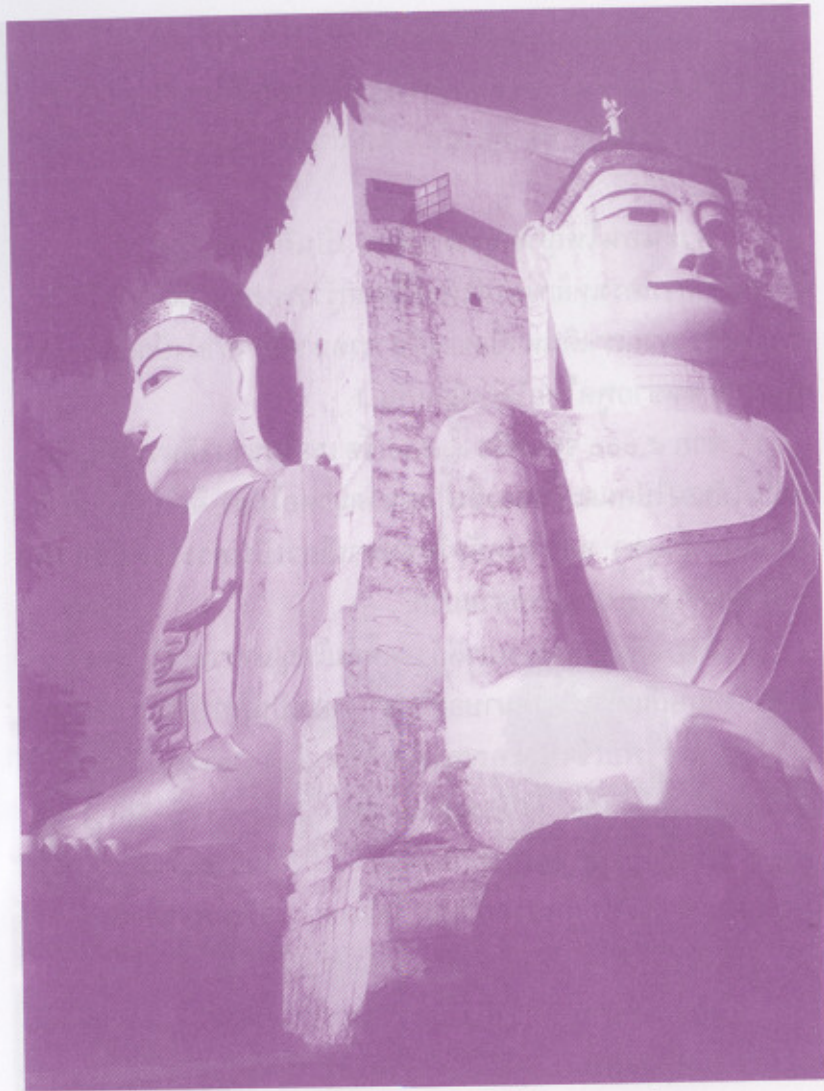
พระนอนใหญ่วัดชยุตาลีว เป็นฝีมือของอูคันตีตามเคย
ลักษณะอาคารโครงเหล็กแบบนี้เห็นที่ไหนก็รู้ว่าของท่าน เสร็จจากไหว้พระ
ทำบุญแล้ว พวกเราเดินหาซื้อของกัน อาตมาต่อราคาผ้าปักเป็นรูปพระ
พุทธรบาท คนขายพูดไทยได้เหมือนกัน..!

จาก ๕,๐๐๐ จีต เหลือ ๓,๕๐๐ จีต เธอไม่ขาย เดินวนรอบที่สาม
คนอื่นได้ของไปคนละชิ้นสองชิ้น แต่อาตมาต่อไม่ลง จึงไม่ต้องเสียเงิน
เหมือนคนอื่นเขา ออกไปหลังวัดชยุตาลีวเป็นพระเจดีย์สแวดอ
เขากำลังสร้างพระนาคปรกสวยมาก...

เดินวนกราบพระรอบเจดีย์ เจอหนุ่มใหญ่มาชวนให้ไปดูหมอ เก่ง
ภาษาอังกฤษเสียด้วย อาตมาบอกไปว่า ดูเองเป็น เก่งด้วย เขาจะดูมัย
ล่ะ..? เล่นเอาพ่อเจ้าประคุณสะตุงเหยียง ร้อง "sorry...sorry..."
แล้วจ้่าไปหาเหยื่อ เอ๊ย...ลูกค้ารายอื่นแทน..!

พระเจดีย์ชยุกุล(ถ้าทองน้อย) มีอุโมงค์โดยรอบตั้งพระพุทธรูป
ไว้ ๖๔ องค์ อาตมาให้ผู้หมวดกันยุนที่ไปตามประวัติ ทหารเรือหนุ่มใหญ่
หายไบนาน จนคิดว่าไปช่วยเขาสร้างเจดีย์ซะแล้ว...

ได้ประวัติมามากกว่าที่ต้องการคือ พระเจดีย์ชยุกุล พระเจดีย์
มหาจี และหลวงพ่อดุสิตที่ไจ้มะยอ สร้างโดยพระราชินีฉินชอปี
(เซงสอปปู) แห่งหงสาวดี ออกจากชยุกุลไปชยุนทร์พาไปนอกเมืองปะโก...

หลวงพ่อโตใจป้อ เมืองปะโก (หงสาวดี)

เข้าไปถนนเดียวกับโรงแรมปะโกสตาร์ มีหลวงพ่โตใจป้อ
นั่งหันพระปฤษฎางค์ชนกัน หันหน้าออกทั้งสี่ทิศ องค์โตจนหามุมถ่ายรูป
ได้ยาก มีหมอดูหนุ่มหล่อกำลังคุยกับลูกค้าสาว ๆ ร่วมยี่สิบคนแบบมันเต็มที
เลยจากมาโดยไม่ไปขัดคอ...

กำลังเดินทางเข้าที่พัก พอดีท่านนาวินเห็นป้ายบอกทางไป
พระราชวังเก่า จึงให้โชยุนท์เสียขี้เข้าไป อาตมายืนยันว่าจะไปดูพระราชวัง
เดิมของพระเจ้าบุเรงนอง แต่พลขับมือหนึ่งบอกว่าอยู่ที่ตองอู...

มาถึงซุ้มประตูที่กำลังบูรณะอยู่ พวกเราเดินลอดเข้าไป ทางซ้ายมือ
มีสวนมะพร้าว เห็นแนวอิฐเก่า ๆ โผล่มาเป็นช่วง ๆ ท่านนาวินถึงกับตาลุก
เพราะลักษณะอิฐเหมือนกับโบสถ์วัดหนองบัว ซึ่งท่านสืบประวัติไม่ได้ว่า
สร้างในสมัยใด...

ซ้ายมือเป็นโรงเรียนเก็บท่อนซุงเก่า ๆ มีการลงทะเบียนหมายเลข
กำกับเป็นระเบียบ พอเห็นป้ายครุพาน้อยจึงยอมรับว่าเป็นวังบุเรงนองจริงๆ..
ผ่านกองรักษาการณ์เข้าไปแล้ว ขวามือเป็นพระที่นั่งสุวรรณเมณฑเทียร
มहिมา กำลังบูรณะกันอยู่...

ทางซ้ายมือเหลือร่องร่ำมตามาคือพระที่นั่งภมรบัลลังก์ เป็น
องค์เดียวที่บูรณะเสร็จสมบูรณ์ ด้านหน้าพระที่นั่ง เป็นร่องรอยของหมู่พระ
ตำหนักเก่า เห็นแนวหินและตอเสาไม้โผล่เป็นแถวเป็นแนวเต็มไปหมด...

หมวดกันยุนท์ไปตีตัวเข้าชมสถานที่และจ่ายค่านำกล้องเข้าไป
๒๐๐ จี๊ด ได้บัตรมาพอดีพวกเราชมเรียบร้อยแล้ว ท่านนาวินกัดฟัน
ควักเงินที่มีอยู่น้อยนิด ให้ทิดจิตรไป “ซื้อ” อิฐเก่ามาสักชิ้น อ้ายทิดดันให้
ต้นอุพลขับสำรองไปแทนซะนี่...

กระโถนช่างธรรมมาสน์

พระราชวังเดิมของพระเจ้าบุเรงนอง เมืองหงสาวดี

ภายในพิพิธภัณฑ์ของพระราชวังเดิม

กระโถนช่างธรรมมาสน์

พระที่นั่งมรณาลัยที่เพิ่งบูรณะเสร็จ

พระราชวังกัมโพชศาสตร์ที่กำลังบูรณะอยู่

เดินชมร่องรอยวังเดิมจึงทราบว่าเขาเรียก พระราชวัง
นานดอยยา (มเหสีเอกคาดว่าเป็นสมเด็จพระพี่นางสุพรรณกัลยา)
จากมุมนี้มองไปจะเห็นพระมหาธาตุชุกชุมมอดอ เต็มอยู่ตรงหน้า ผู้หมวด
ไปตามเจ้าหน้าที่มาเปิดพิพิธภัณฑ์ ให้พวกเราเข้าไปชมสิ่งของเก่าๆ ที่
รวบรวมมาจากการขุดแต่งวังเดิม...

เสียดายที่ใกล้ค่ำแล้ว แสงสีไม่เหมาะกับการถ่ายรูป ต้องจากมา
ด้วยความเสียดาย ท่านนาวินพามาพักที่วัดบิบบายม (บุปผารมณ) ซึ่งเจ้าอาวาสคือ ท่านอาจารย์ใหญ่จันทิมานันท์กับท่านอาจารย์ใหญ่
ธัมมะเสนะมาก...

ท่านวิฑูระพาพวกเราเข้าที่พัก หอบเสื่อหอบหมอนมาให้ครบคน
ขอทราบยอดทั้งพระและฆราวาส เพื่อจะได้เตรียมอาหารเข้าไว้ให้ได้
ถูกต้อง พวกเราคว่ำสบู่ ยาสีฟันและสารพัดอาวุธสำหรับสร่งน้ำ - ซักผ้า
ได้ก็ลุยทันที ที่สร่งน้ำอยู่ทางด้านหลังวัด เป็นบ่อโพงเหมือนกับวัดเจ้าไฉ
แต่น้ำไม่ขุ่นเหมือนกัน มันอุ่นๆ อย่งไรพิกล..!

กลับจากกิจธุระจำเป็นแล้ว คนอื่นแยกย้ายกันไปสวดมนต์ที่
พระมหาธาตุชุกชุมมอดอ ขณะที่อาตมาเคลียร์บัญชีประจำวัน พร้อมกับฟัง
พระเถรท่องหนังสือไปด้วย วัดบุปผารมณเป็นสำนักเรียน เสียงท่อง
หนังสือแข็งแซ่ทีเดียว...

ท่านนาวินบอกว่ามีชาวพระอรหันต์ละสังขารที่ บ้านชานหยั่วจี
(บ้านใหญ่ชาวสยาม) ท่านไปปรากฏกายทิพย์ให้ช่างภาพถ่ายรูปและ
พิมพ์รอยเท้าไว้ให้ พร้อมกับบอกวันเวลามรณะเสร็จสรรพ ถึงเวลาท่านก็
มรณาไปตามนั้นจริงๆ...

สังขารของท่านยังอยู่ที่บ้านชานหยั่วจี หมู่บ้านนี้ก่อนเคยเป็นบ้าน
ของชาวไทย รถเข้าไม่ถึง ต้องเดินไปประมาณ ๑ ชม. ปรีक्षाกันว่า พรุ่งนี้
หลังฉันเข้าแล้วจะไปกัน ใครไม่ยอมเดินให้นอนรอที่นี้ ขากลับจะมารับ...

*****

ตื่นมาเข้าห้องน้ำตอนตีสอง แล้วนอนภาวนาแข่งกับเสียงกั๊ดพิน
ของท่านป๊อป และเสียงกรนของพลขับทั้งสอง อากาศเย็นทีเดียว เสียง
หวูดรถไฟดังมาไม่ไกล องค์พระมหาธาตุชุกชุมมอดอสว่างจ้ากลางแสงไฟ...

เก็บข้าวของเสร็จ พระมาตามไปฉันเช้า เณรนั่งเรียงกันเป็นแถว
ยาวหลายแถว มีข้าวหม้อมีมาอยู่ข้างที่ฉัน พระพี่เลี้ยงถือหม้อแกงและ
กอละมังใส่ข้าวเดินตรวจแถวแบบทหาร ข้าวหรือกับพ่องจะเติมให้ทันที...

พระท่านจัดโต๊ะต่างหากให้เราหนึ่งโต๊ะ กับข้าวเป็นปลาย่างกับ
แกงส้ม นับว่าดีเกินเหตุ เพราะเณรได้ฉันแกงส้มอย่างเดียว ข้าหลังอาหาร
ยังมีกล้วยเป็นของหวาน ขณะที่เณรไม่มีเลย ทำเอาท่านชาแทบจะฉันไม่
ลง วัดพม่าถึงอยู่กลางเมืองก็ยังคงลำบากจนขนาดนี้...

รองจนที่ดจิตร ไชยุนท์ และตันอู กินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกเรา
ค่อยออกมาถามทางไปบ้านชานหยั่วจี พอตีมาถามช่างสถานีรถไฟ
ผู้หมวดกันยุนท์จึงขอตัวจากคณะ แยกทางนั่งรถไฟไปมณฑลหะเลย์ก่อน
แล้วจะไปรอเราที่บ้านลูกเขยเมืองเมย์เมียว...

จากที่บอกว่านั่งรถไฟไม่ไหว เพราะมันกระแทกจนระบม ไม่สบาย
เหมือนเรือที่นอนไป เห็นทีจะไม่ใช่ออย่างนั้น ถ้าไม่มีความอดทนแบบนั้น
ก็ไม่ควรมาเป็นทหาร สาเหตุที่แท้จริงน่าจะมาจากที่เขาขอมาด้วย บอกว่า
จะช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ อาตมาจึงให้จ่ายเฉพาะค่าอาหารเย็นทุกวัน...

อาดมาลืมไปว่าอาจารย์ปริญญาโทยังได้เงินเดือนแค่ ๑,๓๐๐ จี๊ดเมื่อวานเย็นเขากินกันไป ๘๐๐ จี๊ด..! เงินเดือนผู้หมวดคงจะไม่เกินปริญญาโท กินกันที่เงินเดือนหมดไปทั้งเดือน แบบนี้ขึ้นไปกับเรามีหวังขายบ้านขายลูกขายเมียแน่ๆ..!

รำลាក់ันเสร็จ คณะของเราแยกมาตามทางที่เขาบอก อยู่ห่างจากด่านเก็บเงินเข้าเมืองประมาณ ๓๐๐ เมตรเอง แต่ทางเข้าเป็นทางเกวียนรถไปไม่ได้ ต้องย่ำต๊อกไป ๓ ไมล์ อาตมาทิ้งรองเท้าไว้บนรถ ของใหม่ๆ มันดู ขึ้นเอาไปด้วยเดี๋ยวมันกัดกระจาย..!

เดินไปหน่อยก็ขึ้นมบบนทางรถไฟ ทิดจิตรที่ทิ้งรองเท้าตามอาดมา เดินเป็นฝีกองกอยด้วยความเจ็บเท้า อาตมาที่เลิกบิณฑบาตมา ๔ ปี รู้สึกเจ็บเหมือนกัน เดินตามหมอนไม้ที่ขาดมาตรฐาน กว้างบ้างแคบบ้างได้ไม่นาน ทนเจ็บเท้าไม่ไหวเผ่นลงทางเกวียนดีกว่า...

บ้านชานห้วยจี่ (บ้านใหญ่ชาวสยาม) เมืองหงสาวดี

ฝุ่นนี่มๆ ท่วมหลังเท้าค้อยยังชั้ว ถึงเดินยากกว่าแต่นุ่มกว่ากันเยอะ อากาศเย็นเยือกของยามเช้าทำให้ไม่เหนียวง่าย เดินมาจนถึงทางแยกจากทางรถไฟเข้าหมู่บ้านยังไม่มีเหมื่อชักนิต บรรดานักเรียนที่ขี่จักรยานอยู่ พอเห็นพระเดินมาจะลงจากรถกันหมด...

เลาะตามคันนาถึงหมู่บ้าน ข้ามสะพานไม้แล้วเลี้ยวซ้าย หมู่บ้านเขาเจ็บบสงบน่าอยู่จริง ๆ พระเณรกำลังออกบิณฑบาต พวกเราล้างเท้าแล้วเดินขึ้นกุฏิหลังที่ดูดีที่สุด คาดว่าสังฆารของหลวงปู่ท่านคงจะอยู่บนนั้นไปถึงแล้วแทบเข่าอ่อน มีแต่บริวารของท่านกับโลงเปล่า..!

พระองค์หนึ่งชื่ออุปถัมภ์ตะมาสอบถามแล้วเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ท่าน คือ อุลักษณ์ อายุ ๘๔ พรรษา ๖๐ มรณภาพเมื่อแรม ๔ ค่ำ เดือน ๔ ปีที่แล้วนี้เอง ก่อนมรณภาพมีคนไปกราบหลวงปู่ตามะยะที่พะองหลวงปู่บอกว่าไม่ต้องมาหาท่านหรอก พระที่ปะโกก็มี เก่งกว่าท่านชะอีก..!

ที่เก็บสังฆารหลวงปู่ลักษณ์ วัดชานห้วยจี่

กระโถนช่างกรรมมาอี๋

หลังจากหลวงปู่ตามะยะเปิดเผยเรื่องของท่าน อีกไม่นานท่านก็มรณภาพ อาตมาสอบถามว่าสังขารของท่านยังอยู่หรือไม่..? หลวงพ่อบัณฑิตะบอกว่า บรรจุโลงแก้วอยู่ข้างศาลาตัวเอง โลงออกไปที่ เห็นแต่โลงเปล่าๆ นึกว่าเขาเผาไปแล้ว...

เห็นศาลาที่ตั้งสังขารของท่าน รู้สึกว่ามันเก่าคร่ำคร่า ไม่ได้สมกับความดีของท่านเลย ยิ่งเห็นสังขารที่ขาดการดูแลเอาใจใส่ ปล่อยให้หยากไย่ใยแมงมุมเกลื่อนกลาดยิ่งเศร้าใจ นี่มันไถ่ได้แก้วมณีชัดๆ ไม่ได้รู้ถึงคุณค่าเลย...

กราบแทบเท้าทำบุญกับท่าน “ธรรมใดที่หลวงปู่รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ขอลูกทั้งหลายได้มีส่วนรู้เห็นธรรมนั้นในชาติปัจจุบันนี้เถิด...” รอท่านตุ้ที่หายไปสั้มนานจนเหมือนตกล้มตายไปแล้ว หลวงพ่อบัณฑิตะท่านมาชี้ทางลัดให้...

รถเสียระหว่างทางจากหงสาวดีไปยังกั๋ง

กระโถนช่างกรรมมาอี๋

เดินตัดกลางนามาขึ้นทางรถไฟ แล้วรีบแข่งกับดวงตะวันกลับทางเดิม ทำเวลาทั้งขาไปขากลับเท่ากันเด๊ะคือ ๑ ชั่วโมง... ท่านป๊อไปกับท่านตุ้ถูกทิ้งลืบๆ แทบมองไม่เห็น บอกแล้วว่าแรงหนุ่มหรือจะมาสู้คนเดินนาน...!

ออกรถตรงไปทางย่างกั๋ง พอพ้นตัวเมืองถนนขยายเป็นสี่เลนข้างทางมีเครื่องปั้นดินเผากับแดงโมขายมากมาย รถวิ่งไปได้ประมาณ ๑๐ ไมล์ เครื่องดับเอาตือๆ... ที่แรกคิดว่าน้ำมันหมด ความจริงกลายเป็นสายไฟขาด...!

ยอดพลขับซ่อมครู่หนึ่งก็ไปต่อได้ ทิดจิตรขอลงไปซื้อแดงโมราคาถูกละ ๔๐๐ จิต ซื้อหนึ่งลูกขอเขาชิมครึ่งลูก..! สีแดงพอใช้แต่รสจืดอย่างกับน้ำเปล่า วิ่งมาถึงบ้านเท่าจัน ไชยฤทธิ์ขอเติมน้ำมันตามราคาดูแลลอนละ ๒๗๐ จิต...

เติมน้ำมันรถที่บ้านเท่าจัน ก่อนเข้าเมืองย่างกั๋ง

ไปต่ออาจจะแพงกว่านี้ อาตมาจึงสั่งคนเต็มที่ได้ ๓๐ แกลลอน
จ่ายไป ๘,๑๐๐ จี๊ด แล้วมุ่งเข้าเมืองอย่างกุ่ม อาศัยหลวงปู่ผ่านด่านเข้าเมือง
ฟรีตามเคย ตลอดทางจากปะโกมาถึงย่างกุ้งไม่มีด่านบุญเลย ถนนใหญ่
รถวิ่งเร็วเขาคงเรียไรไม่ได้มั้ง..?

ฉันทเพลกัันนอกเมือง หมดไป ๑,๔๐๐ จี๊ด เจ้าของร้านเห็นพระ
๕ รูป ตกเลขมงคลพอดี จึงขอเลี้ยงกาแฟกับขนมเค้กแถมท้าย จากนั้น
บอกกับพลขับมือหนึ่งว่า ไกลอะไรแะที่นั่น ไม่ต้องรีบร้อน เวลาของเรา
มีเหลือเพื่อ จะค้างที่ย่างกุ้งตั้ง ๒ คืน...

แห่งแรกคือพระเจดีย์ไจ้กะเลาะ เป็นที่ซึ่งพระพุทธเจ้าเสด็จ
มาโปรดอสุรินทราหู ชุ่มประตู่และทางเดินลวดลายงดงามมาก จุดที่
พระพุทธเจ้าประทับ เขาทำเครื่องหมายเอาไว้ พวกเขาไปกราบอธิษฐาน
กันตามอัยยาศัย...

ชุ่มทางเข้าวัดไจ้กะเลาะ สลักลวดลายสวยงามมาก

เห็นพระเจดีย์ทรงแปลกตา รูปทรงเหมือนโดมของสุเหร่าอิสลาม
อาตมาให้แวะเข้าไป นี่คือวัดมหาซานดอชินเมียะพะยาจี เรียกง่าย ๆ ว่า
วัดอะเลงาซินท์ โอ้โฮ...มที่มามโหฬาร ศิลปะคล้ายไปทางแขกฮินดู
ผสมอิสลาม เหมือนศาสนสถานของศาสนาซิกข์ ใหญ่โตจนขึ้นไปบน
หอคอยของวัดแล้วยังหามุมถ่ายรูปไม่ได้เลย..!

กราบพระประธานที่เป็นพระองค์ใหญ่ทาสีเขียวมี ส้มกับชื้อ เมียะ
พะยาจี (หลวงพ่อโตแก้วมรกต) จากนั้นโซเฟอร์ของเราพาเข้าไปใน
ตึกแก๊งก์ มีคุณยายแก่ๆ เฝ้าอยู่คนเดียว ขอบุญแจจากคุณยายไขประตู่
ขึ้นไปบนชั้นสามของตึก...

โอ้โฮเฮะ...แบบนี้ถ้าไม่มาแม่ตีตายแน่ๆ..! นี่มันผ้าชีริ้วห่อ
โคตรเพชรแท้ๆ...พระพุทธรูปทองคำหน้าตักเกือบ ๒ ศอก ทรงเครื่อง
แบบพระวิสุทธิเทพ อลังการงดงามจนตะลึง ยิ่งทำนนาวินอ่านประวัติ
ให้ฟังยิ่งน่าทึ่งเข้าไปใหญ่...

พระพุทธรูปทองคำองค์นี้ เป็นพระพุทธรูปประจำรัชกาล
ของพระมหากษัตริย์ถึง ๖ พระองค์ ตั้งแต่พระเจ้าอลองพญาจนถึง
พระเจ้าธีบอ..! มาช่อนอยู่ในที่ๆ พังๆ แบบคนคาดไม่ถึง ใครๆ มากวบบ
ทำบุญที่เจดีย์แล้วก็คงกลับเลย ผ่านของวิเศษสุดเช่นนี้ไปเปล่าโดย
ไม่ได้กราบชมเป็นบุญตา นับว่าน่าเสียดายเป็นที่สุด...

อาตมาพยายามเซ็ดกระจกเก่าๆ ที่กั้นห้องบรรจุพระ เพื่อจะได้
ถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก แต่ความสกปรกมันจับจนเข้าเนื้อ เซ็ดเท่าไรก็
ไม่สะอาด จนคิดว่าดีที่สุดเท่าที่ทำได้ จากนั้นบรรจงวางมุกกล่องอย่าง
ปราณีตที่สุด แล้วลั่นใจลั่นชัตเตอร์...

